

197

Besluit van 27 april 1992, houdende regels ter uitvoering van de Wet goederenvervoer over de weg (Besluit goederenvervoer over de weg)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Verkeer en Waterstaat van 15 oktober 1991, nr. WJZ/V125788, Directoraat-Generaal voor het Vervoer;

Gelet op de artikelen 1, derde lid, 5, tweede en vierde lid, 8, tweede lid, 9, tweede lid, 12, derde lid, 13, derde lid, 14, vierde lid, 15, derde lid, 19, tweede lid, 23, tweede lid, 25, tweede lid, 26, tweede lid, 27, vijfde lid, 28, 29, tweede lid, 32 en 51, tweede lid, van de Wet goederenvervoer over de weg (Stb. 1992, 145);

Gelet op de Eerste Richtlijn van de Raad van de Europese Gemeenschappen inzake de vaststelling van gemeenschappelijke regels voor bepaalde soorten goederenvervoer over de weg tussen de Lid-Staten;

Gelet op Richtlijn 74/561(EEG) van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 12 november 1974 inzake de toegang tot het beroep van ondernemer van nationaal en internationaal goederenvervoer over de weg (PbEG L 308) zoals gewijzigd bij Richtlijn 89/438(EEG) van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 21 juni 1989 tot wijziging van Richtlijn 74/561(EEG) (PbEG L 212);

Gelet op Richtlijn 75/130(EEG) van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 1975 houdende vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor bepaalde vormen van gecombineerd vervoer van goederen tussen de Lid-Staten (PbEG L 48) zoals gewijzigd bij Richtlijn 86/544(EEG) van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 10 november 1986 (PbEG L 320);

Gelet op Verordening (EEG) nr. 3164/76 van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 16 december 1976, inzake de toegang tot de markt voor internationaal goederenvervoer over de weg, (PbEG L 356) zoals gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 1841/88 van 21 juni 1988 (PbEG L 163) en bij verordening (EEG) nr. 3915/90 van 21 december 1990 (PbEG L 375);

Gelet op Richtlijn 77/796(EEG) van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 12 december 1977 inzake de onderlinge erkenning van diploma's, certificaten en andere titels van ondernemer van goederenvervoer over de weg en ondernemer van personenvervoer over de weg en houdende maatregelen ter bevordering van de daadwerkelijke uitoefening van het recht van vrije vestiging van die vervoerondernemers (PbEG L 334) zoals gewijzigd bij Richtlijn 89/438(EEG) van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 21 juni 1989 (PbEG L 212);

Gelet op Richtlijn 78/546(EEG) van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 12 juni 1978 betreffende de statistische registratie van het goederenvervoer over de weg in het kader van een regionale statistiek (PbEG L 168) zoals gewijzigd bij Richtlijn 89/462(EEG) van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 18 juli 1989 (PbEG L 226);

Gelet op Richtlijn 84/647(EEG) van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 19 december 1984 betreffende het gebruik van gehuurde voertuigen zonder bestuurder voor het vervoer van goederen over de weg (PbEG L 335) zoals gewijzigd bij Richtlijn 90/398(EEG) van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 24 juli 1990 (PbEG L 202);

Gelet op Verordening (EEG) nr. 4059/89 van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 21 december 1989 (PbEG L 390) zoals gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 296/91 (PbEG L 36) tot vaststelling van de voorwaarden waaronder niet in een Lid-Staat woonachtige vervoerondernemers aldaar tot het binnenlands goederenvervoer over de weg worden toegelaten;

Gelet op Verordening (EEG) nr. 3916/90 van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 21 december 1990 betreffende in crisissituaties te nemen maatregelen op de markt voor het goederenvervoer over de weg (PbEG L 375);

Gezien het advies van de Advies-Commissie Goederenvervoer bedoeld in artikel 6 van de Wet Autovervoer Goederen;

De Raad van State gehoord (advies van 10 maart 1992, no. W09.91 0574;

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Verkeer en Waterstaat van 2 april 1992, nr. WJZ/V 221943, Directoraat-Generaal voor het Vervoer;

Hebben goedgevonden en verstaan:

HOOFDSTUK I. INLEIDENDE BEPALINGEN

§ 1. *Definities*

Artikel 1

1. In dit besluit en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

- a. wet: Wet goederenvervoer over de weg (Stb. 1992, 145);
- b. Lid-Staat: staat, lid van de Europese Gemeenschappen;
- c. Eerste Richtlijn: Eerste Richtlijn van de Raad van de Europese Gemeenschappen inzake de vaststelling van gemeenschappelijke regels voor bepaalde soorten goederenvervoer over de weg tussen de Lid-Staten (Pb. 6 augustus 1962);
- d. Richtlijn 74/561(EEG): Richtlijn nr. 74/561(EEG) van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 12 november 1974 inzake de toegang tot het beroep van ondernemer van nationaal en internationaal goederenvervoer over de weg (PbEG L 308) zoals gewijzigd bij Richtlijn 89/438(EEG) van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 21 juni 1989 (PbEG L 212);
- e. Richtlijn 77/796(EEG): Richtlijn nr. 77/796(EEG) van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 12 december 1977 inzake de onderlinge erkenning van diploma's, certificaten en andere titels van ondernemer van goederenvervoer over de weg en ondernemer van personenvervoer over de weg houdende maatregelen ter bevordering van de daadwerkelijke uitoefening van het recht van vrije vestiging van die vervoerondernemers (PbEG L 334) zoals gewijzigd bij richtlijn

89/438(EEG) van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 21 juni 1989 (PbEG L 212);

f. Verordening (EEG) 4059/89: Verordening (EEG) nr. 4059/89 van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 21 december 1989 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder niet in een Lid-Staat woonachtige vervoerondernemers aldaar tot het binnenlands goederenvervoer over de weg worden toegelaten (PbEG L 390) zoals gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 296/91 (PbEG L 36);

g. Verordening (EEG) 3916/90: Verordening (EEG) nr. 3916/90 van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 21 december 1990 betreffende in crisissituaties te nemen maatregelen op de markt voor het goederenvervoer over de weg (PbEG L 375);

h. landbouwbedrijf: bedrijf van akkerbouw, weidebouw, veehouderij, pluimveehouderij, fruitteelt, tuinbouw – daaronder begrepen het kweken van bomen, bloemen en bloembollen –, de teelt van griendhout en elke soortgelijke vorm van bodemcultuur;

i. landbouwprodukten: produkten van het landbouwbedrijf;

j. communautaire vergunning: de vergunning bedoeld in Verordening (EEG) nr. 3164/76 van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 16 december 1976, betreffende het communautaire contingent van het goederenvervoer over de weg tussen de Lid-Staten (PbEG L 357) zoals gewijzigd bij verordening (EEG) nr. 1841/88 van 21 juni 1988 (PbEG L 163) en bij verordening (EEG) nr. 3915/90 van 21 december 1990 (PbEG L 375);

k. C.E.M.T.-vergunning: de vergunning die door het Secretariaat van de Europese Conferentie van Ministers van Verkeer (C.E.M.T) wordt uitgegeven voor het verrichten van grensoverschrijdend beroepsgoederenvervoer;

l. boekje verslagen van het internationaal vervoer en verslag van internationaal vervoer: boekje en het verslag, bedoeld in artikel 4, eerste lid en Bijlage II van Verordening (EEG) 3164/76;

m. cabotagevergunning: de vergunning bedoeld in artikel 2 van Verordening (EEG) 4059/89;

n. cabotagevervoer: het verrichten van binnenlands beroepsgoederenvervoer over de weg in een Staat door een ondernemer die in een andere Staat gevestigd is;

o. boekje verslagen cabotagevervoer: boekje en het verslag bedoeld in artikel 4 van Verordening (EEG) 4059/89.

§ 2. *Uitzonderingen ingevolge de artikelen 5, vierde lid, en 15, derde lid van de wet*

Artikel 2

Artikel 15, eerste lid, van de wet is niet van toepassing op vervoer met vrachtauto's in dienstgebruik bij:

a. het Ministerie van Defensie en bondgenootschappelijke krijgsmachten;

b. de politie;

c. de justitie;

d. de brandweer;

e. het Nederlandse Rode Kruis;

f. het in artikel 2 van de Wet Verplaatsing Bevolking (Stb. 1952, 406) bedoelde gezag, voor zover dit vervoer betrekking heeft op verplaatsing van bevolking; en

g. de Nederlandsche Bank N.V.

Artikel 3

1. Artikel 5, eerste en derde lid, van de wet zijn niet van toepassing op vervoer van postzendingen krachtens de concessie, bedoeld in artikel 2 van de Postwet (Stb. 1988, 522), door de houder van de concessie of door een dochtermaatschappij als bedoeld in artikel 4, eerste lid, van die wet.

2. Artikel 5, eerste en derde lid, en artikel 15, eerste lid, van de wet zijn niet van toepassing op:

a. vervoer bij de verwijdering van huishoudelijke afvalstoffen, die vrijkomen uit percelen waar zodanige stoffen geregeld in particuliere huishoudens ontstaan;

b. vervoer bij de verwijdering van afvalstoffen, die vrijkomen bij de uitvoering van reinigingswerken welke door, of in opdracht van, gemeentelijke diensten worden verricht;

c. vervoer van:

1. beer;

2. kolkafval;

3. spoel- en sproeiwater voor het reinigen van de openbare weg;

4. zand en chemicaliën voor de bestrijding van gladheid van wegen;

5. destructiemateriaal als bedoeld in artikel 2 van de Destructiewet (Stb. 1957, 84);

met in het bijzonder voor deze doelen ingerichte of uitgeruste vrachtauto's.

Artikel 4

1. Artikel 5, eerste en derde lid, en artikel 15, eerste lid, van de wet zijn niet van toepassing op:

a. vervoer van landbouwprodukten of goederen, te gebruiken bij het verrichten van landbouwwerkzaamheden, met een motorvoertuig als bedoeld in artikel 18 van het Wegenverkeersreglement (Stb. 1950, K 377), alsmede de daardoor voortbewogen aanhangwagens, mits het betreft eigen vervoer verricht door een landbouwer ten dienste van zijn landbouwbedrijf, dan wel vervoer dat plaatsvindt rechtstreeks ten behoeve van een landbouwbedrijf en onmiddellijk vooraf gaat aan of volgt op, alsmede in direct verband staat met de uitvoering van landbouwwerkzaamheden;

b. eigen vervoer, verricht met vrachtauto's waarmede onbeladen geen hogere snelheid bereikbaar is dan 10 km per uur;

c. vervoer van melk in melkbussen van veehouderijen naar zuivelfabrieken alsmede vervoer van daartoe gebruikte melkbussen van de zuivelfabriek naar de veehouderij terug;

d. vervoer van kranten, tijdschriften, reamedrukwerken, verricht in een distributie- of verspreidbedrijf, mits dit bedrijf de beschikking heeft over niet meer dan één vrachtauto of over twee vrachtauto's, mits één daarvan een aanhangwagen is, en waarbij geldt dat het ledig gewicht, vermeerderd met het laadvermogen, van de vrachtauto, dan wel van de beide vrachtauto's gezamenlijk, niet meer mag bedragen dan 3500 kg;

e. vervoer binnen Nederland of naar Nederland van voertuigen met toebehoren die tengevolge van een defect van het voertuig, ongeval of uitvallen van de bestuurder hun bestemming niet zonder hulp kunnen bereiken, alsmede vervoer binnen Nederland van in beslag genomen voertuigen, voor zover verricht met daartoe speciaal ingerichte vrachtauto's met een maximum laadvermogen van 3500 kg, en overeenkomstige aanhangwagens met een maximum laadvermogen van 1500 kg, in opdracht van organisaties, die zich krachtens polisvoorwaarden of lidmaatschap jegens verzekeren, dan wel leden hebben verbonden tot hulpverlening in vorengenoemde omstandigheden, dan wel in opdracht van Nederlandse overheidsinstanties.

2. Artikel 5, eerste lid, van de wet is niet van toepassing op:

a. beroepsvervoer binnen Nederland door en in opdracht van houders van een inschrijving eigen vervoer onderling van betonmortelspecie met daartoe speciaal ingerichte vrachtauto's van de betonmortelfabriek naar in aanbouw zijnde bouwobjecten;

b. beroepsvervoer binnen Nederland, dat slechts een geringe weerslag op de vervoermarkt heeft wegens de aard van de vervoerde goederen of de geringe afstand die wordt afgelegd, en op grond daarvan door Onze Minister na raadpleging van de Europese Commissie is vrijgesteld van de toepassing van richtlijn 74/561 (EEG).

Artikel 5

Artikel 5, eerste en derde lid, en artikel 15, eerste lid, van de wet zijn niet van toepassing op vervoer van goederen met een door een bus in de zin van de Wet personenvervoer (Stb.1987, 175) voortbewogen aanhangwagen of een door een auto in de zin van die wet voortbewogen aanhangwagen als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onderdeel bb, van het Wegenverkeersreglement, mits de goederen behoren bij de krachtens een vergunning als bedoeld in artikel 5 van evengenoemde wet gelijktijdig in die bus of auto vervoerde personen.

Artikel 6

Artikel 5, derde lid, van de wet, is niet van toepassing op beroepsvervoer tussen Nederland, België en Luxemburg dat verricht wordt door een in Nederland gevestigde ondernemer die in het bezit is van een vergunning voor binnenlands vervoer.

HOOFDSTUK II. BEROEPSVERVOER

§ 1. *Aan de NIWO opgedragen werkzaamheden ingevolge artikel 32, onderdeel g, van de wet*

Artikel 7

1. De NIWO is, onverminderd het bepaalde in artikel 32, onderdelen a tot en met f, van de wet belast met de volgende taken;

a. het bijhouden van een registratie- en signaleringssysteem ter uitvoering van het bepaalde in artikel 12 van de wet;

b. het beheer van gegevensbestanden uit hoofde van haar publieke taken; en

c. deelname aan onderhandelingen in het kader van bilaterale verdragen met andere Staten, dan wel ter afsluiting van bilaterale verdragen.

2. Bij ministeriële regeling kan de NIWO belast worden met overige taken, waartoe in ieder geval behoort de uitvoering van Verordening (EEG) nr. 3916/90.

§ 2. *Vergunningverlening voor binnenlands beroepsvervoer*

Artikel 8

1. De indiening van een aanvraag voor een vergunning tot het verrichten van binnenlands beroepsvervoer geschiedt bij de NIWO met gebruikmaking van daartoe door de NIWO vastgestelde en aldaar verkrijgbare formulieren.

2. De in het eerste lid bedoelde formulieren dienen volledig en naar waarheid ingevuld en door de aanvrager ondertekend te worden.

3. De aanvrager verstrekt de NIWO de gegevens en bescheiden benodigd voor de vaststelling of voldaan wordt aan de eisen, bedoeld in artikel 8 van de wet.

Artikel 9

De aanvraag om afgifte van een vergunningbewijs voor binnenlands vervoer als bedoeld in artikel 10, tweede lid, van de wet wordt ingediend bij de NIWO.

Artikel 10

1. Een vergunningbewijs wordt verleend voor een vrachtauto al dan niet met een aanhangwagen, of voor een samenstel van een trekker en een oplegger.

2. Op een vergunningbewijs worden de naam en het adres van de vergunninghouder vermeld alsmede een code waaronder deze door de NIWO is geregistreerd.

Artikel 11

De modellen van vergunningbewijzen worden vastgesteld door de NIWO. De bewijzen worden gesteld op linnen of duurzaam papier.

Artikel 12

De afgifte van vergunningbewijzen geschiedt na ontvangst door de NIWO van de in artikel 27 van de wet bedoelde vergoeding.

Artikel 13

In geval van toepassing van artikel 11, eerste lid, van de wet dan wel wanneer toepassing is gegeven aan artikel 12, eerste lid, van de wet, dienen de vergunningbewijzen die in het bezit zijn van de vergunninghouder binnen één week na het tijdstip waarop de daaraan ten grondslag liggende vergunning haar geldigheid heeft verloren dan wel ingetrokken is, door de vergunninghouder ingeleverd te worden bij de NIWO.

Artikel 14

Degene die binnenlands beroepsvervoer verricht met een vrachtauto en voor wie een vergunningplicht geldt als bedoeld in artikel 5, eerste lid, van de wet, alsmede de bestuurder van die vrachtauto is verplicht ervoor zorg te dragen dat bij de vrachtauto een geldig vergunningbewijs aanwezig is.

§ 3. Vergunningverlening voor grensoverschrijdend beroepsvervoer door in Nederland gevestigde ondernemers

Artikel 15

1. De indiening van een aanvraag om een vergunning tot het verrichten van grensoverschrijdend beroepsvervoer geschiedt bij de NIWO met gebruikmaking van daartoe door de NIWO vastgestelde en aldaar verkrijgbare formulieren.

2. De in het eerste lid bedoelde formulieren dienen volledig en naar waarheid ingevuld en door de aanvrager ondertekend te worden.

3. De aanvrager verstrekt de NIWO de gegevens en bescheiden benodigd voor de vaststelling of voldaan wordt aan de eisen genoemd in artikel 9 van de wet.

Artikel 16

Het bepaalde in de artikelen 9 tot en met 13 is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 17

Degene die grensoverschrijdend beroepsvervoer verricht met een vrachtauto en voor wie een vergunningplicht geldt als bedoeld in artikel 5, derde lid, van de wet, alsmede de bestuurder van die vrachtauto is verplicht ervoor zorg te dragen dat bij de vrachtauto naast het voor grensoverschrijdend beroepsvervoer geldige vergunningbewijs tevens het voor binnenlands beroepsvervoer geldige vergunningbewijs aanwezig is.

§ 4. *Eisen van betrouwbaarheid, kredietwaardigheid en vakbekwaamheid*

Artikel 18

1. Ter voldoening aan de eis van betrouwbaarheid, bedoeld in artikel 8, eerste lid, onderdeel a, van de wet, is overlegging vereist van een niet ouder dan drie maanden zijnde verklaring omtrent het gedrag ten dienste van het verkrijgen van een vergunning voor beroepsvervoer en afgegeven overeenkomstig de bepalingen van de Wet op de justitiële documentatie en op de verklaringen omtrent het gedrag (Stb. 1955, 395).

2. Een ondernemer of bestuurder van een onderneming tot het verrichten van beroepsvervoer wiens land van oorsprong of herkomst een andere Lid-Staat is dan Nederland, voldoet aan de eis van betrouwbaarheid, indien hij een document of verklaring overlegt die overeenkomstig het eerste, tweede en derde lid van artikel 3 van Richtlijn 77/796(EEG) in die andere Lid-Staat is afgegeven en die niet ouder is dan drie maanden.

Artikel 19

Een verklaring als bedoeld in artikel 18, eerste lid, dient elke vijf jaar opnieuw overgelegd te worden.

Artikel 20

1. Ter voldoening aan de eis van kredietwaardigheid, bedoeld in artikel 8, eerste lid, onderdeel b, van de wet dient de ondernemer te beschikken over een bij ministeriële regeling vast te stellen kapitaal en reserves benodigd voor een correcte aanvang en een goed beheer van de onderneming.

2. Omtrent het voldoen aan de in het eerste lid genoemde eis van kredietwaardigheid stelt de NIWO een onderzoek in op de voet van het bepaalde in artikel 3, derde lid, van Richtlijn 74/561(EEG).

3. Een onderneming tot het verrichten van beroepsvervoer, die gevestigd is in een andere Lid-Staat dan Nederland, voldoet eveneens aan de eis van kredietwaardigheid, indien een verklaring overgelegd wordt die overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 77/796(EEG) in die andere Lid-Staat is afgegeven en die niet ouder is dan drie maanden.

Artikel 21

1. Ter voldoening aan de eis van vakbekwaamheid, bedoeld in artikel 8, eerste lid, onderdeel c, van de wet, is overlegging vereist van een bij ministeriële regeling erkend vakdiploma.

2. Een ondernemer of bestuurder van een onderneming tot het verrichten van beroepsvervoer voldoet aan de eis van vakbekwaamheid, indien hij een verklaring overlegt die overeenkomstig artikel 5 van Richtlijn 77/796(EEG) in een andere Lid-Staat is afgegeven.

Artikel 22

Onverminderd het bepaalde in artikel 21, eerste lid, dient ter voldoening aan de eis van vakbekwaamheid als bedoeld in artikel 9, tweede lid, van de wet, een bij ministeriële regeling erkend vakdiploma voor grensoverschrijdend beroepsvervoer overgelegd te worden. Het bepaalde in artikel 21, tweede lid, is van overeenkomstige toepassing.

§ 5. Verklaring van dienstbetrekking

Artikel 23

Exemplaren van de verklaring van dienstbetrekking, bedoeld in artikel 14, tweede lid, van de wet, worden op aanvraag van de vergunninghouder dan wel de houder van een toestemmingsbewijs als bedoeld in artikel 13, tweede lid van de wet, namens Onze Minister door een door hem aan te wijzen ambtenaar ter beschikking gesteld.

Artikel 24

Bij indiensttreding van een bestuurder van een vrachtauto moet de vergunninghouder, dan wel de houder van een toestemmingsbewijs:

- a. aan de bestuurder een verklaring als bedoeld in artikel 14, tweede lid, van de wet verstrekken, ondertekend door zowel de vergunninghouder, dan wel de houder van een toestemmingsbewijs, als de bestuurder;
- b. na afgifte een ingevuld en ondertekend duplicaat van de verklaring terstond toezenden aan een door Onze Minister aan te wijzen ambtenaar; en
- c. een duplicaat van de ingevulde en ondertekende verklaring bewaren ten kantore van zijn bedrijf.

Artikel 25

Bij beëindigen van de dienstbetrekking van een bestuurder van een vrachtauto moet de vergunninghouder, dan wel de houder van een toestemmingsbewijs:

- a. de in artikel 24, onderdeel a, bedoelde verklaring innemen;
- b. de datum van beëindiging van de dienstbetrekking aantekenen op de verklaring en op het duplicaat, bedoeld in artikel 24, onderdeel c;
- c. De verklaring terstond zenden aan een door Onze Minister aan te wijzen ambtenaar; en
- d. het duplicaat tot één jaar na het beëindigen van de dienstbetrekking ten kantore van zijn bedrijf bewaren.

Artikel 26

Artikel 14, eerste lid, van de wet is niet van toepassing wanneer gebruik wordt gemaakt van:

a. een werknemer, die voor beperkte tijd bij wijze van hulpbetoon zonder winsttoegmerk aan een vergunninghouder dan wel de houder van een toestemmingsbewijs, ter beschikking is gesteld door een andere vergunninghouder dan wel de houder van een toestemmingsbewijs, bij wie die werknemer in dienstbetrekking is en die ten bewijze daarvan een verklaring van dienstbetrekking kan tonen; of

b. een werknemer, die door een door Onze Minister aan te wijzen instelling aan een vergunninghouder dan wel de houder van een toestemmingsbewijs, ter beschikking is gesteld en die ten bewijze daarvan een door deze instelling afgegeven verklaring kan tonen volgens een door Onze Minister vastgesteld model.

Artikel 27

Degene die beroepsvervoer verricht met een vrachtauto alsmede de bestuurder van die vrachtauto is verplicht ervoor zorg te dragen dat in de vrachtauto een verklaring als bedoeld in artikel 24, onderdeel a, dan wel artikel 26, onderdeel b, aanwezig is.

§ 6. Toestemming tot tijdelijke of blijvende voortzetting van de exploitatie van de onderneming

Artikel 28

1. Indien de natuurlijke persoon die de werkzaamheden van vervoerder verricht of de natuurlijke persoon die voldoet aan het bepaalde in artikel 8, eerste lid, onderdelen a en c, van de wet, is overleden dan wel lichamelijk of wettelijk onbekwaam is geworden om als ondernemer op te treden, verleent de NIWO op aanvraag van belanghebbenden toestemming de exploitatie van de onderneming gedurende ten hoogste een jaar voort te zetten teneinde belanghebbenden de gelegenheid te bieden alsnog in de ontbrekende vakbekwaamheid of betrouwbaarheid te voorzien.

2. De in het eerste lid genoemde periode kan in naar behoren gemotiveerde speciale gevallen met maximaal zes maanden worden verlengd.

Artikel 29

1. Indien de natuurlijke persoon die de werkzaamheden van vervoerder verricht of de natuurlijke persoon die voldoet aan het bepaalde in artikel 8, eerste lid, onderdelen a en c, van de wet, is overleden dan wel lichamelijk of wettelijk onbekwaam is geworden om als ondernemer op te treden, verleent de NIWO op aanvraag van belanghebbenden toestemming om de exploitatie van een onderneming blijvend voort te zetten door een persoon die niet voldoet aan de in artikel 8, eerste lid, onderdeel c, van de wet, bedoelde eis van vakbekwaamheid.

2. De persoon die de exploitatie van een onderneming blijvend voortzet, dient te beschikken over:

a. tien jaren ervaring in de leiding van een met vergunning uitgeoefende vervoersonderneming, waarvan ten minste drie jaren in het dagelijks beheer van de voort te zetten onderneming; en

b. een leeftijd van tenminste veertig jaren.

Artikel 30

1. De indiening van een aanvraag om toestemming tot tijdelijke of blijvende voortzetting van de onderneming geschiedt met gebruikmaking van daartoe door de NIWO vastgestelde en aldaar verkrijgbare formulieren.

2. De in het eerste lid bedoelde formulieren dienen volledig en naar waarheid ingevuld en door de aanvrager ondertekend te worden.

3. De aanvrager verstrekt de NIWO de gegevens en bescheiden die de NIWO voor een juiste beoordeling van de aanvraag noodzakelijk acht.

Artikel 31

1. Een aanvraag om verlenging als bedoeld in artikel 28, tweede lid, dient uiterlijk vier weken voordat de geldigheidsduur van de toestemming is verstreken ingediend te worden.

2. Indien niet binnen acht weken na het in behandeling nemen van de aanvraag is beslist, is de aanvraag toegewezen.

3. De behandeling van een aanvraag om verlenging gaat in op de datum waarop de in artikel 30, derde lid, bedoelde gegevens en bescheiden zijn verstrekt en de verschuldigde vergoeding is voldaan.

Artikel 32

Op de toestemmingsbewijzen strekkende tot het tijdelijk voortzetten van de exploitatie van de onderneming als bedoeld in artikel 13, tweede lid, van de wet wordt de geldigheidsduur vermeld.

Artikel 33

Het bepaalde in de artikelen 9 tot en met 14 en 17 is van overeenkomstige toepassing.

§ 7. Intrekking van de vergunning voor binnenlands beroepsvervoer

Artikel 34

1. Aan de eis van betrouwbaarheid, bedoeld in artikel 8, eerste lid, onderdeel a, van de wet wordt niet langer voldaan indien de natuurlijke persoon of personen die permanent en daadwerkelijk leiding geven aan het beroepsvervoer in een aaneengesloten periode van drie jaar herhaaldelijk – al dan niet met toepassing van artikel 51, tweede lid, van het Wetboek van Strafrecht – onherroepelijk tot straf veroordeeld zijn wegens:

a. overtreding van de artikelen 11, 12, 13 en 17, tweede lid van het Rijttijdenbesluit (Stb. 1977, 547);

b. overtreding van artikel 31 van de wet voor wat betreft de technische staat van de vrachtauto;

c. overtreding van artikel 31 van de wet voor wat betreft de belading van de vrachtauto;

2. Aan de eis van betrouwbaarheid wordt niet langer voldaan indien herhaaldelijk bij onherroepelijk vonnis van de burgerlijke rechter is vastgesteld dat de in het beroep geldende loon- en andere op geld waardeerbare arbeidsvoorwaarden niet zijn nageleefd.

3. Het in lege toestand verplaatsen van een vrachtauto wordt gelijkgesteld met beroepsvervoer in geval van toepassing van het bepaalde in het eerste lid, onderdelen a en b en het tweede lid.

4. Bij ministeriële regeling wordt in overeenstemming met Onze Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid vastgesteld op welk tijdstip de periode van drie jaar een aanvang neemt en bij welke aard van de overtredingen en cumulatie van veroordelingen onderscheidenlijk vonnissen genoemd in het eerste en tweede lid, niet langer meer wordt voldaan aan de eis van betrouwbaarheid.

Artikel 35

1. Er is sprake van herhaaldelijk in strijd handelen met het bepaalde in artikel 14, eerste lid, van de wet indien de vergunninghouder dan wel de houder van een toestemmingsbewijs als bedoeld in artikel 13, tweede lid, van de wet binnen een aaneengesloten periode van drie jaar een bij ministeriële regeling vast te stellen aantal malen onherroepelijk tot straf veroordeeld is wegens overtreding van eerdergenoemd artikel.

2. De periode van drie jaar vangt aan op de datum van de eerste onherroepelijke veroordeling.

Artikel 36

Indien de vergunninghouder dan wel de houder van een toestemmingsbewijs zich schuldig maakt aan overtreding van artikel 14 van de wet stelt de NIWO hem ten minste één maal op de hoogte van de mogelijkheid van intrekking van de vergunning dan wel het toestemmingsbewijs op grond van het bepaalde in artikel 35, eerste lid.

Artikel 37

Indien ingevolge het bepaalde in de artikelen 34 en 35 de betrouwbaarheid dreigt te ontvallen, stelt de NIWO de vergunninghouder, onderscheidenlijk de houder van een toestemmingsbewijs, daarvan ten minste één maal op de hoogte.

Artikel 38

1. De houder van een vergunning dan wel de houder van een toestemmingsbewijs is verplicht deze, alsmede de daarop berustende vergunningbewijzen binnen één week na de dagtekening in de beschikking van de NIWO waarbij zij wordt ingetrokken, bij de NIWO in te leveren.

2. Indien de in het eerste lid bedoelde vergunninghouder dan wel de houder van een toestemmingsbewijs eveneens in het bezit is van een vergunning dan wel toestemmingsbewijs voor grensoverschrijdend vervoer, dient dit document alsmede de daarop berustende vergunningbewijzen tegelijkertijd ingeleverd te worden.

3. De bij een vergunninghouder dan wel houder van een toestemmingsbewijs gebezigde verklaringen van dienstbetrekking dienen op hetzelfde tijdstip ingeleverd te worden bij een door Onze Minister aan te wijzen ambtenaar.

HOOFDSTUK III. EIGEN VERVOER

§ 1. Inschrijving

Artikel 39

1. Alvorens de SIEV overgaat tot verlening van een inschrijving eigen vervoer, dient door de aanvrager te zijn aangetoond dat:

a. het vervoer een onderdeel vormt van het totaal van de bedrijfsactiviteiten van de onderneming van degene voor wiens rekening en risico de goederen worden vervoerd; en

b. het vervoer in het geheel van de bedrijfsactiviteiten geen hoofdactiviteit, maar een werkzaamheid van ondersteunende aard vormt.

2. In het geval dat de vervoers- en overige bedrijfsactiviteiten zijn ondergebracht in verschillende juridisch gescheiden ondernemingen, dient de aanvrager bovendien aan te tonen dat de betrokken onderne-

mingen in financieel, organisatorisch en economisch opzicht zodanig verweven zijn dat zij als onderdelen van dezelfde organisatie beschouwd kunnen worden.

3. Van verwevenheid in financieel opzicht is sprake indien ten minste de meerderheid van de aandelen in elk van de ondernemingen – daaronder begrepen de zeggenschap – middellijk of onmiddellijk in dezelfde hand is, dan wel indien meer dan de helft van het vermogen van elk der ondernemingen in dezelfde hand is.

4. Van verwevenheid in organisatorisch opzicht is sprake indien de ondernemingen onder een gezamenlijke, althans als een eenheid functionerende, leiding staan, dan wel de leiding van de ene onderneming ten opzichte van die van de andere onderneming in een positie van feitelijke ondergeschiktheid verkeert.

5. Van verwevenheid in economisch opzicht is sprake indien de activiteiten van de ondernemingen in hoofdzaak strekken tot verwezenlijking van eenzelfde ondernemingsdoelstelling, dan wel de activiteiten van de ene onderneming in hoofdzaak ten behoeve van de andere onderneming worden uitgeoefend.

Artikel 40

De verwevenheid bedoeld in artikel 39, tweede lid, kan in ieder geval aangetoond worden door:

a. een beschikking op basis van artikel 15 van de Wet op de Vennootschapsbelasting 1969 (Stb. 469) waarbij de betrokken ondernemingen tezamen als één fiscale eenheid worden aangemerkt; of

b. een verklaring dat de betrokken ondernemingen als één ondernemer worden aangemerkt in de zin van artikel 7, vierde lid, van de Wet op de Omzetbelasting 1968 (Stb. 329).

Artikel 41

1. Een aanvraag om verlenging als bedoeld in artikel 20, tweede lid, van de wet dient uiterlijk acht weken voordat de geldigheidsduur van de inschrijving is verstreken ingediend te worden.

2. Bij verlenging van de inschrijving dienen nieuwe inschrijvingsbewijzen aangevraagd te worden.

Artikel 42

1. De inschrijving kan bij verandering van de aard of de rechtsvorm van de onderneming of het bedrijf op aanvraag van de ingeschrevene worden gewijzigd.

2. Bij wijziging van de inschrijving dienen nieuwe inschrijvingsbewijzen aangevraagd te worden.

Artikel 43

1. De aanvraag om inschrijving voor het verrichten van eigen vervoer en de aanvraag om verlenging, wijziging of doorhaling van een inschrijving wordt ingediend bij de SIEV.

2. De indiening van een aanvraag geschiedt met gebruikmaking van daartoe door de SIEV vastgestelde en aldaar verkrijgbare formulieren.

3. De in het tweede lid bedoelde formulieren dienen volledig en naar waarheid ingevuld en door de aanvrager ondertekend te worden.

4. De aanvrager verstrekt de SIEV de gegevens en bescheiden die de SIEV voor een juiste beoordeling van de aanvraag noodzakelijk acht.

Artikel 44

De aanvraag om afgifte van een inschrijvingsbewijs als bedoeld in artikel 20, derde lid, van de wet wordt ingediend bij de SIEV.

Artikel 45

1. Een inschrijvingsbewijs wordt verleend voor een vrachtauto al dan niet met een aanhangwagen, of voor een samenstel van trekker en een oplegger.

2. Op een inschrijvingsbewijs worden de naam, het adres en de aard van het bedrijf van de ingeschrevene vermeld, alsmede de datum waarop de geldigheidsduur van de inschrijving afloopt.

Artikel 46

De modellen van de inschrijvingsbewijzen worden vastgesteld door de SIEV. De bewijzen worden gesteld op linnen of duurzaam papier.

Artikel 47

Degene die eigen vervoer verricht met een vrachtauto onder gelding van een inschrijving eigen vervoer alsmede de bestuurder van die vrachtauto is verplicht ervoor zorg te dragen dat in de vrachtauto een geldig inschrijvingsbewijs aanwezig is.

Artikel 48

Ingeval zich een situatie voordoet als bedoeld in artikel 22 van de wet, dan wel wanneer toepassing is gegeven aan artikel 23, eerste lid, van de wet, dienen de inschrijvingsbewijzen die in het bezit zijn van de ingeschrevene binnen één week na het tijdstip waarop de daaraan ten grondslag liggende inschrijving haar geldigheid heeft verloren, dan wel is doorgehaald, ingeleverd te worden bij de SIEV.

§ 3. *Grensoverschrijdend eigen vervoer door in Nederland gevestigde ondernemers*

Artikel 49

Diegene die grensoverschrijdend eigen vervoer verricht dient in het bezit te zijn van een machtiging op grond van een overeenkomst met een andere Staat, tijdens het verrichten van vervoer op het grondgebied van die Staat, indien door die Staat een machtiging wordt geëist voor grensoverschrijdend eigen vervoer naar, door of van het grondgebied van die Staat.

Artikel 50

Geen machtiging is vereist voor grensoverschrijdend eigen vervoer indien het eigen vervoer geschiedt in overeenstemming met het bepaalde in overeenkomsten met andere Staten, betreffende het grensoverschrijdend eigen vervoer van goederen met vrachtauto's en regelende de erkenning van inschrijving, of ter uitvoering van besluiten van volkenrechtelijke organisaties, voor zover zulks bij ministeriële regeling is bepaald.

Artikel 51

1. Aanvragen om machtigingen worden ingediend bij de SIEV met gebruikmaking van daartoe door de SIEV vastgestelde en aldaar verkrijgbare formulieren.

2. De in het eerste lid bedoelde formulieren moeten volledig en naar waarheid ingevuld en door de aanvrager ondertekend worden.

Artikel 52

1. Bij inwilliging van de aanvraag worden door de SIEV aan de aanvrager een of meer machtigingen verstrekt.

2. Bij afwijzing van de aanvraag of bij intrekking van een machtiging stelt de SIEV de aanvrager onderscheidenlijk degene aan wie een machtiging is verstrekt, hiervan schriftelijk met redenen omkleed in kennis.

Artikel 53

1. Een machtiging wordt door de SIEV ingetrokken:

- a. op verzoek van de ondernemer;
- b. indien de ondernemer niet meer in het bezit is van een inschrijving eigen vervoer als bedoeld in artikel 15 van de wet;
- c. indien blijkt van geen of onvoldoende gebruik.

2. De houder van een machtiging is verplicht deze binnen één week na de dagtekening in de beschikking van de SIEV waarbij zij wordt ingetrokken, bij de SIEV in te leveren.

Artikel 54

1. Op een machtiging worden vermeld naam en adres van de houder, de aard van de onderneming of het bedrijf, de datum waarop op het verzoek om machtiging gunstig is beslist alsmede haar geldigheidsduur.

2. Op een machtiging wordt nauwkeurig omschreven voor welk vervoer toelating is verleend en onder welke voorwaarden.

Artikel 55

Degene die eigen vervoer verricht met een vrachtauto krachtens een machtiging alsmede de bestuurder van die vrachtauto is verplicht ervoor zorg te dragen, onverminderd het bepaalde in artikel 47, dat bij de vrachtauto een geldige machtiging aanwezig is.

§ 4. Grensoverschrijdend eigen vervoer door niet in Nederland gevestigde ondernemers, voor zover verricht op Nederlands grondgebied

Artikel 56

Met betrekking tot de aanvraag, de uitreiking en de intrekking van machtigingen ten behoeve van eigen vervoer bedoeld in artikel 25, eerste lid, van de wet zijn de artikelen 51 tot en met 54 van overeenkomstige toepassing.

Artikel 57

De SIEV kan ter uitvoering van een overeenkomst tussen de Staat der Nederlanden en een andere Staat of een volkenrechtelijke organisatie of van een besluit van een volkenrechtelijke organisatie, dan wel om redenen van internationaal vervoerbeleid bepalen, dat door de SIEV te

verstrekken machtigingen worden uitgereikt door een buitenlandse instantie.

Artikel 58

Van het bepaalde in artikel 25, eerste lid, van de wet kan bij ministeriële regeling vrijstelling worden verleend indien het eigen vervoer geschiedt in overeenstemming met het bepaalde in overeenkomsten met andere Staten, betreffende het grensoverschrijdend eigen vervoer van goederen met vrachtauto's en regelende de erkenning van inschrijving, of ter uitvoering van besluiten van volkenrechtelijke organisaties.

Artikel 59

Degene die grensoverschrijdend eigen vervoer verricht krachtens een machtiging met een vrachtauto alsmede de bestuurder van die vrachtauto is verplicht ervoor zorg te dragen dat bij de vrachtauto een geldige machtiging aanwezig is.

§ 5. Doorhaling inschrijving

Artikel 60

1. Er is sprake van herhaaldelijk in strijd handelen met het bepaalde in artikel 5, eerste of derde lid, of artikel 21 van de wet, indien de houder van een inschrijving binnen een aaneengesloten periode van drie jaar drie maal onherroepelijk tot straf veroordeeld is wegens overtreding van de eerdergenoemde artikelen.

2. De periode van drie jaar vangt aan op de datum van de eerste onherroepelijke veroordeling.

3. Een veroordeling vervalt na drie jaar.

Artikel 61

Indien de houder van een inschrijving zich schuldig maakt aan overtreding van het bepaalde in artikel 5, eerste of derde lid, of artikel 21 van de wet, stelt de SIEV hem ten minste één maal op de hoogte van de daarop staande sanctie van doorhaling van de inschrijving.

Artikel 62

De houder van een inschrijving eigen vervoer is verplicht deze, alsmede de op basis daarvan afgegeven inschrijvingsbewijzen, binnen één week na dagtekening van een beschikking van de SIEV, waarbij zij wordt doorgehaald, bij de SIEV in te leveren.

HOOFDSTUK IV. AANVULLENDE DOCUMENTEN GRENSOVERSCHRIJDEND BEROEPSVERVOER DOOR IN NEDERLAND GEVESTIGDE ONDERNEMERS

§ 1. Algemene bepalingen

Artikel 63

Onder aanvullende documenten, als bedoeld in artikel 26, eerste lid, van de wet worden verstaan:

- a. een communautaire vergunning;
- b. een C.E.M.T. vergunning;

- c. één of meerdere machtigingen op grond van overeenkomsten met andere Staten; of
- d. een combinatie van de onder a, b en c bedoelde documenten.

Artikel 64

Van het bepaalde in artikel 26, eerste lid, van de wet kan bij ministeriële regeling vrijstelling worden verleend indien het grensoverschrijdend beroepsvervoer geschiedt in overeenstemming met het bepaalde in overeenkomsten met andere Staten of ter uitvoering van besluiten van volkenrechtelijke organisaties, betreffende het grensoverschrijdend beroepsvervoer van goederen met vrachtauto's en regelende de erkenning van vergunningen, dan wel om redenen van internationaal vervoerbeleid.

§ 2. Communautaire vergunningen

Artikel 65

Communautaire vergunningen worden door de NIWO uitsluitend uitgeleend aan houders van een geldige vergunning voor grensoverschrijdend beroepsvervoer, als bedoeld in artikel 5, derde lid, van de wet, dan wel aan degenen aan wie op grond van artikel 13 van de wet toestemming is verleend de exploitatie van de onderneming tijdelijk dan wel blijvend voort te zetten.

Artikel 66

1. Aanvragen om een communautaire vergunning, geldig voor het volgende kalenderjaar, moeten vóór een door de NIWO te bepalen datum bij de NIWO worden ingediend. Bij overschrijding van de gestelde termijn wordt betrokkene in zijn aanvraag niet ontvangen. Aanvragen om een communautaire vergunning voor het lopende kalenderjaar kunnen gedurende dat jaar bij de NIWO worden ingediend.

2. Alle aanvragen moeten worden ingediend met gebruikmaking van daartoe door de NIWO vastgestelde en aldaar verkrijgbare formulieren. Deze formulieren moeten door de aanvrager volledig en naar waarheid ingevuld en ondertekend worden.

Artikel 67

1. De NIWO beschikt zo spoedig mogelijk doch uiterlijk binnen acht weken op de ingediende aanvragen om uitreiking van een communautaire vergunning, geldig voor het volgende kalenderjaar.

2. De belanghebbende wordt in kennis gesteld van de beslissing op de aanvraag.

Artikel 68

1. Voor de behandeling van een communautaire vergunning is de aanvrager aan de NIWO een vergoeding verschuldigd.

2. Voor de uitreiking van een communautaire vergunning is de aanvrager aan de NIWO een vergoeding verschuldigd.

3. Voor de uitreiking van een communautaire vergunning, geldig voor dertig dagen, is de aanvrager aan de NIWO een vergoeding verschuldigd, die een twaalfde deel bedraagt van de vergoeding, vastgesteld volgens het bepaalde in het tweede lid.

4. De NIWO reikt een communautaire vergunning eerst uit nadat de in het eerste, tweede en derde lid bedoelde vergoedingen zijn ontvangen.

5. Indien de verschuldigde vergoedingen niet binnen twintig dagen na de kennisgeving bedoeld in artikel 67, tweede lid, zijn voldaan, is de NIWO bevoegd de aanvraag alsnog af te wijzen. De NIWO deelt zulks mee aan de aanvrager.

Artikel 69

1. Indien in de loop van een kalenderjaar communautaire vergunningen beschikbaar komen, maakt de NIWO bekend dat opnieuw een aanvraag om een communautaire vergunning voor het lopende jaar kan worden ingediend.

2. De artikelen 65 tot en met 68 zijn van toepassing, met dien verstande dat de vergoeding vastgesteld wordt in evenredigheid met de geldigheidsduur van de communautaire vergunning.

Artikel 70

1. De NIWO verstrekt aan een houder van een communautaire vergunning op zijn verzoek de nodige boekjes verslagen van internationaal vervoer tegen betaling van een vergoeding per boekje.

2. De houder van een communautaire vergunning is verplicht zorg te dragen voor de invulling van de verslagen van internationaal vervoer met inachtneming van de voorschriften opgenomen in Bijlage II van Verordening (EEG) no. 3164/76.

Artikel 71

Degene, die krachtens een communautaire vergunning grensoverschrijdend beroepsvervoer met een vrachtauto verricht, alsmede de bestuurder van die vrachtauto is onverminderd het bepaalde in de artikelen 17 en 27 verplicht er voor zorg te dragen, dat de geldige communautaire vergunning en het bijbehorende boekje verslagen van internationaal vervoer bij de vrachtauto aanwezig zijn.

Artikel 72

1. De houder van een communautaire vergunning is verplicht de gebruikte verslagen van internationaal vervoer uiterlijk vijftien dagen na het verstrijken van de maand, waarop zij betrekking hebben, met inachtneming van het overigens in Bijlage II van Verordening (EEG) no. 3164/76 bepaalde, aan de NIWO toe te zenden.

2. De NIWO verzamelt de ingevolge het bepaalde in het eerste lid ontvangen gegevens en brengt deze ingevolge artikel 4 van de voornoemde Verordening halfjaarlijks ter kennis van Onze Minister op een door deze te bepalen wijze en binnen een door deze te bepalen termijn.

Artikel 73

De communautaire vergunning wordt door de NIWO ingetrokken:

- a. op verzoek van de ondernemer;
- b. indien de ondernemer niet meer in het bezit is van een geldige vergunning voor grensoverschrijdend beroepsvervoer als bedoeld in artikel 5, derde lid, van de wet, tenzij er sprake is van toestemming tot voortzetting van de exploitatie van de onderneming als bedoeld in artikel 13, eerste lid, van de wet; of
- c. bij geen of onvoldoende gebruik.

Artikel 74

De houder van een communautaire vergunning is verplicht deze binnen één week na de dagtekening van een beschikking van de NIWO, waarbij zij wordt ingetrokken, bij de NIWO in te leveren.

§ 3. C.E.M.T.-vergunningen

Artikel 75

Met betrekking tot de aanvraag om een C.E.M.T.-vergunning is het bepaalde in de artikelen 66, 67 en 68 van overeenkomstige toepassing.

Artikel 76

Met betrekking tot de uitreiking van een C.E.M.T.-vergunning is het bepaalde in artikel 65 van overeenkomstige toepassing.

Artikel 77

1. De houder van een C.E.M.T.-vergunning moet een daarbijbehorend rittenboekje bijhouden, uitgegeven door het Secretariaat van de Europese Conferentie van Ministers van Verkeer.

2. De NIWO reikt aan de houder van een C.E.M.T.-vergunning op zijn verzoek de nodige rittenboekjes uit. De NIWO draagt zorg voor de invulling van de omslag van het boekje.

3. De houder van een C.E.M.T.-vergunning moet een verslag van het verrichte vervoer opmaken voor elke beladen rit, afgelegd tussen elke plaats waar geladen of gelost wordt, alsmede voor elke ledige rit, met inachtneming van de in het rittenboekje gegeven aanwijzingen.

4. De verslagen van het verrichte vervoer moeten zodanig worden opgesteld, dat de chronologische volgorde van de voor de verschillende al dan niet beladen ritten afgelegde trajecten wordt aangehouden.

Artikel 78

Degene, die krachtens een C.E.M.T.-vergunning grensoverschrijdend beroepsvervoer met een vrachtauto verricht, alsmede de bestuurder van die vrachtauto is, onverminderd het bepaalde in de artikelen 17 en 27, verplicht ervoor zorg te dragen, dat de geldige C.E.M.T.-vergunning en het bijbehorende rittenboekje bij de vrachtauto aanwezig zijn.

Artikel 79

1. De houder van een C.E.M.T.-vergunning is verplicht de bladen met verslagen van het verrichte vervoer binnen twee weken na het verstrijken van de maand waarop zij betrekking hebben, aan de NIWO toe te zenden.

2. De NIWO verzamelt de ingevolge het bepaalde in het eerste lid ontvangen gegevens en brengt deze halfjaarlijks ter kennis van Onze Minister op een door deze te bepalen wijze en binnen een door deze te bepalen periode.

Artikel 80

1. De C.E.M.T.-vergunning wordt door de NIWO ingetrokken:
 - a. Op verzoek van de ondernemer;
 - b. indien de ondernemer niet meer in het bezit is van een geldige vergunning voor grensoverschrijdend beroepsvervoer, als bedoeld in

artikel 5, derde lid van de wet; tenzij er sprake is van toestemming tot voortzetting van de exploitatie van de onderneming als bedoeld in artikel 13, eerste lid, van de wet.

2. De C.E.M.T.-vergunning kan door de NIWO worden ingetrokken indien blijkt van geen, onvoldoende of een tot bilateraal vervoer beperkt gebruik.

Artikel 81

Met betrekking tot de verplichtingen van een houder van een C.E.M.T.-vergunning is artikel 74 van overeenkomstige toepassing.

§ 4. *Machtigingen op grond van overeenkomsten met andere Staten*

Artikel 82

Machtigingen als bedoeld in artikel 63, onderdeel c, worden door de NIWO uitsluitend uitgereikt aan houders van een geldige vergunning voor grensoverschrijdend beroepsvervoer, dan wel aan degenen aan wie op grond van artikel 13 van de wet toestemming is verleend de exploitatie van de onderneming tijdelijk dan wel blijvend voort te zetten.

Artikel 83

1. De NIWO beschikt zo spoedig mogelijk doch uiterlijk binnen acht weken op de ingediende aanvragen om machtigingen.

2. Indien niet binnen acht weken na het in behandeling nemen van de aanvraag is beslist, is de aanvraag toegewezen.

3. De belanghebbende wordt in kennis gesteld van de beslissing op de aanvraag.

Artikel 84

Een machtiging wordt verleend voor een vrachtauto al dan niet met een aanhangwagen, of voor een samenstel van een trekker en een oplegger, waarbij het trekkend voertuig in de Staat van vestiging van de vergunninghouder geregistreerd dient te zijn.

Artikel 85

1. Op een machtiging worden vermeld naam en adres van de houder, de datum waarop op het verzoek om machtiging gunstig is beslist alsmede haar geldigheidsduur.

2. Op een machtiging wordt nauwkeurig omschreven onder welke voorwaarden zij is verleend.

3. Voor de verstrekking van een machtiging is de aanvrager een vergoeding verschuldigd.

4. De uitreiking van een machtiging vindt eerst plaats nadat de verschuldigde vergoeding is voldaan.

Artikel 86

Met betrekking tot de intrekking zijn de artikelen 73 en 74 van overeenkomstige toepassing.

Artikel 87

Degene die grensoverschrijdend beroepsvervoer met een vrachtauto verricht krachtens een machtiging alsmede de bestuurder van die

vrachtauto is, onverminderd het bepaalde in de artikelen 17 en 27 verplicht er voor zorg te dragen, dat bij de vrachtauto een geldige machtiging aanwezig is tijdens het verrichten van vervoer op het grondgebied van een bepaalde Staat, indien voor grensoverschrijdend beroepsvervoer naar, door of van die Staat een machtiging wordt geëist.

HOOFDSTUK V. CABOTAGE VERVOER

§ 1. Algemene bepalingen

Artikel 88

1. Cabotagevergunningen worden door de NIWO uitsluitend uitgereikt aan in Nederland gevestigde ondernemers die in het bezit zijn van een geldige vergunning voor grensoverschrijdend beroepsvervoer, dan wel een geldig toestemmingsbewijs voor grensoverschrijdend vervoer.

2. Cabotagevergunningen worden verleend voor een periode, die duurt tot en met 31 december van het jaar, waarin zij zijn aangevraagd.

Artikel 89

Met betrekking tot de aanvraag en de uitreiking van een cabotagevergunning is het bepaalde in de artikelen 66, tweede lid, 67 en 68 van overeenkomstige toepassing.

Artikel 90

Indien in de loop van een kalenderjaar cabotagevergunningen beschikbaar komen, worden deze vergunningen in volgorde van binnenkomst toegedeeld aan diegenen die reeds een aanvraag om een cabotagevergunning, conform artikel 89, hebben ingediend.

Artikel 91

De NIWO verstrekt aan de houder van een cabotagevergunning op zijn verzoek de nodige boekjes verslagen cabotagevervoer tegen betaling van een vergoeding per boekje. De NIWO draagt zorg voor de invulling van de omslag van een boekje.

§ 2. Cabotagevervoer verricht door in Nederland gevestigde ondernemers buiten Nederlands grondgebied

Artikel 92

1. Een in Nederland gevestigde ondernemer mag slechts cabotagevervoer verrichten krachtens een speciaal document.

2. Indien het in het eerste lid bedoelde cabotagevervoer verricht wordt in een Lid-Staat dan geldt als speciaal document een cabotagevergunning.

3. Het bepaalde in het eerste en tweede lid is niet van toepassing indien het vervoer geschiedt in overeenstemming met het bepaalde in overeenkomsten met andere Staten of ter uitvoering van besluiten van volkenrechtelijke organisaties dan wel om redenen van internationaal vervoerbeleid, voor zover zulks bij ministeriële regeling bekend is gemaakt.

Artikel 93

De houder van een cabotagevergunning is verplicht zorg te dragen voor de invulling van een boekje verslagen cabotagevervoer volgens de algemene bepalingen die zijn vermeld op de achterzijde van het eerste blad van de omslag van een boekje verslagen en van de toelichting die is vermeld op de voorzijde van het blad dat aan de uitscheurbare bladen voorafgaat.

Artikel 94

1. Degene, die krachtens een cabotagevergunning vervoer verricht met een vrachtauto, alsmede de bestuurder van die vrachtauto is verplicht ervoor zorg te dragen, dat een geldige cabotagevergunning en een bijbehorend boekje verslagen cabotagevervoer bij de vrachtauto aanwezig zijn.
2. Een cabotagevergunning mag slechts voor één vrachtauto tegelijk worden gebruikt.
3. Een cabotagevergunning dient het trekkend voertuig te vergezellen.
4. Een cabotagevergunning mag niet aan derden worden overgedragen.

Artikel 95

1. De houder van een cabotagevergunning is verplicht deze vergunning binnen acht dagen na het verstrijken van de geldigheidsduur, aan de NIWO te zenden.
2. De houder van een cabotagevergunning is verplicht de gebruikte verslagen van een boekje verslagen cabotagevervoer binnen acht dagen na het verstrijken van de maand, waarop zij betrekking hebben aan de NIWO te zenden.
3. De NIWO brengt de gegevens met betrekking tot het cabotagevervoer aan het eind van elk kwartaal en binnen twee maanden ter kennis van Onze Minister door middel van een tabel die als bijlage IV is opgenomen bij Verordening (EEG) nr. 4059/89.

§ 3. Intrekking cabotagevergunning

Artikel 96

1. Een cabotagevergunning wordt door de NIWO ingetrokken:
 - a. op verzoek van de ondernemer;
 - b. indien de ondernemer niet meer in het bezit is van een geldige vergunning voor grensoverschrijdend beroepsvervoer als bedoeld in artikel 5, derde lid, van de wet, tenzij sprake is van toestemming tot voortzetting van de exploitatie van de onderneming, als bedoeld in artikel 13, eerste lid, van de wet.
2. Indien door de houder van een cabotagevergunning geen of onvoldoende gebruik is gemaakt van reeds uitgereikte cabotagevergunningen kan de NIWO de afgifte van toegekende maar nog niet uitgereikte cabotagevergunningen weigeren.

Artikel 97

Met betrekking tot de verplichtingen van de vergunninghouder is het bepaalde in artikel 74 van overeenkomstige toepassing.

Artikel 98

1. Een ondernemer, die is gevestigd in een andere Staat dan Nederland, mag slechts cabotagevervoer verrichten in Nederland krachtens een speciaal document.

2. Indien de ondernemer gevestigd is in een Lid-Staat dan geldt als speciaal document een cabotagevergunning. Het bepaalde in artikel 94 is van overeenkomstige toepassing.

3. Het bepaalde in het eerste en tweede lid is niet van toepassing indien het vervoer geschiedt in overeenstemming met het bepaalde in overeenkomsten met andere Staten of ter uitvoering van besluiten van volkenrechtelijke organisaties, dan wel om redenen van internationaal vervoerbeleid, voor zover zulks bekend is gemaakt bij ministeriële regeling.

4. In de ministeriële regeling, bedoeld in het derde lid, kunnen ter uitvoering van de in dat lid bedoelde overeenkomsten of besluiten, dan wel van het in dat lid bedoelde beleid, nadere regels worden gesteld.

HOOFDSTUK VI. GRENDOVERSCHRIJDEND BEROEPSVERVOER DOOR EEN NIET IN NEDERLAND GEVESTIGDE ONDERNEMER, VOORZOVER VERRICHT OP NEDERLANDS GRONDGEBIED

Artikel 99

Met betrekking tot de aanvraag, de uitreiking en de intrekking van een machtiging als bedoeld in artikel 25 van de wet zijn de artikelen 83 tot en met 86 van overeenkomstige toepassing.

Artikel 100

De NIWO kan ter uitvoering van een overeenkomst tussen de Staat der Nederlanden en een andere Staat of een volkenrechtelijke organisatie of van een besluit van een volkenrechtelijke organisatie, dan wel om redenen van internationaal vervoerbeleid bepalen, dat door de NIWO te verstrekken machtigingen worden uitgereikt door een buitenlandse instantie.

Artikel 101

Degene die grensoverschrijdend beroepsvervoer krachtens een machtiging met een vrachtauto verricht alsmede de bestuurder van die vrachtauto is verplicht er voor zorg te dragen dat bij de vrachtauto een geldige machtiging aanwezig is.

Artikel 102

1. Een machtiging als bedoeld in artikel 25 van de wet is niet vereist voor grensoverschrijdend beroepsvervoer naar, door en uit andere Lid-Staten dan Nederland verricht met een vrachtauto die blijkens het kenteken in een andere Lid-Staat is geregistreerd en waarvan het toegestaan totaal gewicht in beladen toestand niet meer bedraagt dan 6 ton of waarvan het toegestane laadvermogen niet meer bedraagt dan 3,5 ton.

2. Van het bepaalde in artikel 25, eerste lid, van de wet kan bij ministeriële regeling vrijstelling worden verleend indien het grensoverschrijdend beroepsvervoer geschiedt in overeenstemming met het

bepaalde in overeenkomsten met andere Staten of ter uitvoering van besluiten van volkenrechtelijke organisaties, betreffende het grensoverschrijdend beroepsvervoer van goederen met vrachtauto's en regelende de erkenning van vergunningen, dan wel om redenen van internationaal vervoerbeleid.

HOOFDSTUK VII. DIVERSE BEPALINGEN

Artikel 103

Een vrachtauto, die blijkens het kenteken niet geregistreerd is in een Lid-Staat, kan de toegang tot Nederland worden ontzegd, indien niet voldaan wordt aan het bepaalde in artikel 25 van de wet.

Artikel 104

1. De inhoud van de vrachtbrief, bedoeld in artikel 29, eerste lid van de wet, wordt bij ministeriële regeling vastgesteld.
2. Geen vrachtbrief is vereist voor het vervoer van:
 - a. levende dieren;
 - b. landbouwprodukten van de teeltplaats naar de veiling en van tot dit vervoer gebezigde ledige verpakkingsmiddelen van de veiling naar de teeltplaats;
 - c. inboedels;
 - d. losgestorte goederen;
 - e. postzendingen; of
 - f. andere bij ministeriële regeling aan te wijzen goederen.

Artikel 105

1. De vergunninghouder dan wel de houder van een toestemmingbewijs is verplicht ervoor zorg te dragen dat:
 - a. een deel van de vrachtbrief vermeldende een omschrijving der goederen, de afzender, de geadresseerde en de vervoerder, in de vrachtauto, waarmee de goederen vervoerd worden, aanwezig is;
 - b. een deel van de vrachtbrief bij het ten vervoer aannemen van de goederen aan de afzender ten bewijze van ontvangst wordt afgegeven;
 - c. bij aflevering van de goederen het in onderdeel a bedoelde deel van de vrachtbrief tegelijk met de goederen wordt afgegeven tegen aftekening voor ontvangst van een daarvoor bestemd deel van de vrachtbrief.
2. Het eerste lid is niet van toepassing indien het beroepsvervoer betreft waarvan de op dat vervoer betrekking hebbende vrachtbriefgegevens gestructureerd en genormeerd via een elektronisch systeem worden uitgewisseld. De aard en inhoud van de bescheiden die in dat geval aan de in artikel 43 van de wet bedoelde ambtenaren ter inzage dienen te worden gegeven, worden bij ministeriële regeling vastgesteld.
3. Namens Onze Minister kan door een door hem aan te wijzen ambtenaar van het bepaalde in het eerste lid, onderdeel a, ontheffing worden verleend. In dat geval is de vergunninghouder dan wel de houder van een toestemmingsbewijs verplicht zorg te dragen, dat een door die ambtenaar afgegeven bewijs van de ontheffing in de vrachtauto, waarmede de goederen vervoerd worden, aanwezig is.
4. Aan het bepaalde in het eerste lid, onderdeel c, is, voor zover betreft de aftekening voor ontvangst voldaan, indien bij aflevering van de goederen voor ontvangst is afgetekend op een afzonderlijke lijst onder verwijzing naar de bij de zending behorende vrachtbrief.

Artikel 106

1. De vergoedingen bedoeld in artikel 27, eerste lid, van de wet mogen de normaal te achten kosten van behandeling, alsmede een redelijke bijdrage aan de apparaatskosten niet overschrijden.

2. De vergoedingen bedoeld in artikel 27, tweede lid, van de wet zijn jaarlijks verschuldigd en dienen in redelijke verhouding te staan tot de kosten die samenhangen met de in artikel 7 bedoelde werkzaamheden.

Artikel 107

De NIWO verschaft periodiek aan Onze Minister een overzicht van de houders van C.E.M.T.-, communautaire en cabotagevergunningen.

HOOFDSTUK VIII. BEPALING VAN STRAFRECHTELIJKE AARD

Artikel 108

Overtreding van elk der bepalingen in de artikelen 13, 14, 17, 24, 25, 27, 38, 47, 48, 49, 55, 59, 62, 70, tweede lid, 71, 72, eerste lid, 74, 77, eerste en derde lid, 78, 79, eerste lid, 87, 92, eerste lid, 93, 94, 95, eerste en tweede lid, 98, eerste lid, 101 en 105, eerste en derde lid, laatste volzin, vormt een strafbaar feit in de zin van artikel 1, onder 4o, van de Wet op de economische delicten (Stb.1950, 258).

HOOFDSTUK IX. OVERGANGS- EN SLOTBEPALINGEN

Artikel 109

Gemeenten, welke vóór 1 januari 1986 vervoer hebben verricht bij de verwijdering van afvalstoffen die naar hun aard overeenkomen met de in artikel 3, tweede lid, onderdeel a, genoemde stoffen en die afkomstig zijn uit niet-particuliere huishoudens, zijn gerechtigd dit vervoer tot 1 september 1992 te verrichten zonder een daartoe strekkende vergunning of inschrijving.

Artikel 110

Degenen, die vóór 1 mei 1988 tegen vergoeding vervoer hebben verricht van zuiveringsslib, dat slechts voor ten hoogste 20% bestaat uit vaste stoffen, zijn gerechtigd dit vervoer tot 19 maart 1994 te verrichten zonder een daartoe strekkende vergunning.

Artikel 111

Zaken die ter kennis zijn gebracht van het tuchtcollege bedoeld in artikel 52 van het Uitvoeringsbesluit autovervoer goederen 1988 vóór het tijdstip van in werking treden van deze wet worden, voor zover daarop bij het in werking treden van deze wet nog niet is beslist, behandeld overeenkomstig het bepaalde bij of krachtens de Wet Autovervoer Goederen.

Artikel 112

De verklaringen van dienstbetrekking als bedoeld in artikel 132 van het Uitvoeringsbesluit Autovervoer Goederen 1988 (Stb. 209) die gelden op het tijdstip van het in werking treden van dit Besluit, worden vanaf dat

tijdstip aangemerkt als verklaringen van dienstbetrekking als bedoeld in artikel 24, onderdeel a.

Artikel 113

Het Rijtijdenbesluit (Stb. 1977, 547)¹ wordt als volgt gewijzigd:

A

In artikel 1, onderdelen d en e, worden de woorden «Wet Autovervoer Goederen» vervangen door: Wet goederenvervoer over de weg (Stb. 145).

B

Na artikel 31 wordt een nieuw hoofdstuk toegevoegd, luidende:

HOOFDSTUK VII A. AANDUIDING ALS STRAFBAAR FEIT

Artikel 31a

Overtreding van elk der bepalingen bij of krachtens de artikelen 5, 6, 7, eerste lid, 8, 9, 10, 11, eerste, tweede en derde lid, 12, eerste en derde lid, 13, 14, 15, 16, 17, tweede lid, 18, eerste lid, tweede volzin, en tweede lid, 19, eerste lid, 20, eerste en derde lid, 21, 22, 23, 24, 25, tweede lid, en 30, tweede en vierde lid, vormt een strafbaar feit in de zin van artikel 1, onder 4o, van de Wet op de economische delicten (Stb. 1950, 258).

Artikel 114

1. De artikelen 55 en 56 van de Wet treden in werking op 30 april 1992.
2. De overige artikelen van de wet, alsmede dit besluit, treden in werking op 1 mei 1992.

Artikel 115

Dit besluit kan worden aangehaald als: Besluit goederenvervoer over de weg.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en nadat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

's-Gravenhage, 27 april 1992

Beatrix

De Minister van Verkeer en Waterstaat,
J. R. H. Maij-Weggen

Uitgegeven de *negenentwintigste* april 1992

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Verkeer en Waterstaat. Tevens zal het advies met de daarbij terinzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 12 mei 1992, nr. 90

¹ Laatstelijk gewijzigd bij Koninklijk besluit van 18 mei 1990, Stb. 285

NOTA VAN TOELICHTING

Besluit van 27 april 1992 houdende regeling van het goederenvervoer over de weg (Besluit goederenvervoer over de weg).

Algemeen

Het Besluit goederenvervoer over de weg (hierna te noemen: het besluit) geeft een uitwerking van de Wet goederenvervoer over de weg (hierna te noemen: de wet). Voorts vormt het besluit de basis voor ministeriële regelgeving.

De nota van toelichting bevat, voor zover nodig in aanvulling op de memorie van toelichting op de wet, een toelichting op een aantal artikelen. Bij de indeling van het besluit is, voor zover mogelijk, de indeling van de wet gevolgd.

Deregulering

In het kader van het streven naar deregulering heb ik ten aanzien van dit besluit het volgende overwogen.

In het besluit wordt met name nadere uitvoering gegeven aan EG-regelgeving zoals de aan de aspirant-ondernemer van goederenvervoer over de weg te stellen eisen van betrouwbaarheid, kredietwaardigheid en vakbekwaamheid, de toestemming tot tijdelijke of blijvende voortzetting van de onderneming, de intrekking van de vergunning wegens ontvallen van het betrouwbaarheidsvereiste en de verlening van communautaire en cabotagevergunningen. Voorts wordt internationale regelgeving verwerkt die betrekking heeft op aanvullende documenten die benodigd zijn voor het verrichten van grensoverschrijdend vervoer, zoals de C.E.M.T.-vergunning en vergunningen op grond van bilaterale overeenkomsten.

Een substantieel gedeelte van het besluit bestaat uit voorschriften van administratieve aard over met name de vergunningverlening (voor binnenlands en grensoverschrijdend vervoer) en de inschrijving eigen vervoer.

Omdat deze door de NIWO respectievelijk de SIEV te verrichten werkzaamheden behoren tot de uitvoering van vastgesteld beleid is er mede in het belang van de rechtszekerheid voor gekozen de respectieve procedures zo volledig mogelijk vast te leggen.

De vereenvoudiging van de vergunningverlening – met name het verlaten van de capaciteitsregulering en het loslaten van de koppeling kenteken-vergunning/inschrijvingsbewijs heeft een verlaging van de beleidslasten tot gevolg. Voorts zullen voor de verkrijging van vergunningbewijzen vanwege de onbepaalde geldigheidsduur van de bewijzen minder kosten gemaakt behoeven te worden door het bedrijfsleven. Bovendien verdwijnt in het kader van de vergunningverlening de administratieve belasting wat betreft het verstrekken van beoordelingsgegevens terzake vervoerprestaties en financiële resultaten. Ook de kosten verbonden aan de afgifte van inschrijvingsbewijzen zullen verminderen in verband met het veranderen van de geldigheidsduur van een jaar zoals dit gold onder het WAG-regime, naar vijf jaar.

De beroepsvervoerders zullen evenwel geconfronteerd worden met jaarlijks verplicht aan de NIWO af te dragen vergoedingen. Deze jaarlijkse vergoedingen zijn verschuldigd in verhouding tot de omvang van de door de NIWO te verrichten activiteiten gedifferentieerd naar het binnenlands onderscheidenlijk grensoverschrijdend beroepsvervoer. De werkzaamheden houden rechtstreeks verband met EG-verplichtingen.

Zoals reeds werd aangegeven in de memorie van toelichting bij de wet (pagina 8) zullen de gevolgen voor de werklust voor het justitieel

apparaat niet substantieel zijn. Het besluit bevat weliswaar een vrij groot aantal bepalingen waarvan de overtreding een economisch delict vormt, maar de verwachting is dat deze bepalingen met name een preventieve werking zullen hebben. Voorts zullen de strafbare feiten die niet binnen het concurrentievoorwaardenstelsel vallen door de rijksverkeersinspectie afgehandeld kunnen worden in het kader van haar transactiebevoegdheid.

Gelet op het voorgaande kom ik tot de conclusie dat het besluit uit oogpunt van deregulering verantwoord is.

HOOFDSTUK I. INLEIDENDE BEPALINGEN

§ 1. Definities

Artikel 1

In dit artikel worden definities gegeven van de in het besluit gebruikte begrippen, voor zover deze begrippen niet in de wet zijn opgenomen. De in de wet gegeven definities gelden ook voor het besluit.

§ 2. Uitzonderingen ingevolge de artikelen 5, vierde lid, en 15, derde lid, van de Wet

Artikelen 2 tot en met 5

Bij de bepaling van de soorten vervoer welke van de vergunning- of inschrijvingsplicht kunnen worden uitgezonderd, heb ik mij laten leiden door drie uitgangspunten. Het eerste is te komen tot algemene noemers waaronder de bonte verzameling van uitzonderingen, die het op grond van de Wet Autovervoer Goederen (WAG) geldende Uitvoeringsbesluit autovervoer goederen 1988 (Uag 1988) te zien gaf, te rangschikken is. Het tweede betreft de noodzaak die uitzonderingen uit te lichten waarover na raadpleging van de Europese Commissie vrijstelling verleend kan worden van de toepassing van de bepalingen van Richtlijn 74/561(EEG) van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 12 november 1974 inzake de toegang tot het beroep van ondernemer van nationaal en internationaal goederenvervoer over de weg (PbEG L 308) zoals gewijzigd bij Richtlijn 89/438(EEG) van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 21 juni 1989 tot wijziging van Richtlijn 74/561(EEG) (PbEG L 212). Het derde uitgangspunt, dat eigenlijk een afgeleide van het eerste is, is het opstellen van een ten behoeve van de overzichtelijkheid zo kort mogelijke lijst.

Het resultaat is een ten opzichte van de krachtens de WAG bestaande lijst van uitzonderingen enigszins verkorte lijst, die is herschikt naar een aantal te benoemen categorieën.

Het in artikel 2 bedoelde vervoer, waaraan uitsluitend een algemeen maatschappelijk doel ten grondslag ligt, geschiedt niet tegen vergoeding, zodat het van rechtswege niet vergunningplichtig is.

Voor zover het vervoer gekwalificeerd dient te worden als eigen vervoer, zoals het vervoer dat door de Nederlandsche Bank N.V. wordt verricht, blijft dit uitgezonderd van de inschrijvingsplicht. Deze uitzondering was op grond van de WAG opgenomen in de ministeriële regeling «aanwijzing bijzonder vervoer».

Niet opgenomen is de vrijstelling voor vrachtauto's in dienstgebruik bij het Korps Controleurs Gevaarlijke Stoffen voor het vervoer van radioactieve afvalstoffen, die op grond van de WAG eveneens in de regeling bijzonder vervoer was opgenomen. Reden daartoe is, dat de taken van dit Korps met ingang van 1 april 1992 zijn ondergebracht bij de Rijksver-

keersinspectie. Deze instantie zal zich niet met dit specifieke vervoer gaan bezighouden. Overigens had het Korps Controleurs Gevaarlijke Stoffen geen vrachtauto's in dienstgebruik.

Ten aanzien van het begrip «bondgenootschappelijke krijgsmachten» in onderdeel a merk ik op, dat hier in principe gedacht moet worden aan krijgsmachten van landen, die lid zijn van de NAVO.

Een algemeen maatschappelijk doel ligt eveneens ten grondslag aan de in artikel 3 genoemde soorten vervoer. Deze kunnen echter daarnaast ook een commercieel belang hebben. Ten aanzien van de in dit artikel genoemde soorten vervoer kan nog het volgende worden opgemerkt.

Het betreft hier de reeds in het op grond van de WAG geldende uitvoeringsbesluit van de vergunning- en inschrijvingsplicht uitgezonderde categorieën, zoals deze voorkwamen in artikel 2, derde lid, onderdelen a (vervoer van postzendingen), c (vervoer van beer, kolkafval, spoel- en sproeiwater, alsmede van zand en chemicaliën voor de gladheidsbestrijding van wegen), i (vervoer bij de verwijdering van huishoudelijke afvalstoffen), j (vervoer bij de verwijdering van afvalstoffen afkomstig van gemeentelijke reinigingswerken) en o (vervoer van voor destructie bestemde dode dieren).

Inhoudelijk heeft het hiervoor genoemde onderdeel a (vervoer van postzendingen) een wijziging ondergaan. Dit komt neer op een vergunningplicht voor het vervoer van postzendingen dat in opdracht van de PTT door derden zal worden verricht. Dit werd al aangekondigd in de nota van toelichting bij het besluit van 16 februari 1989, Stb. 46, tot wijziging van artikel 2 van het Uag 1988. Ik wil hierbij opmerken dat ik het advies van de Advies-Commissie Goederenvervoer ex artikel 6 van de WAG om in deze uitzondering een grens van ten hoogste 500 gram per postzending te vermelden vanwege principiële redenen niet kan overnemen. De wettelijke vervoerplicht, die rust op de concessiehouder, is immers niet beperkt tot het vervoer van postzendingen tot en met 500 gram, maar bestrijkt alle postzendingen zoals omschreven in het Postbesluit (postzendingen tot en met 10 kg). Argument daarbij is, zoals eveneens in de zojuist genoemde nota van toelichting is gesteld, dat ik het onaanvaardbaar acht dat voor het opgedragen vervoer van postzendingen andere of aanvullende eisen worden gesteld, dan die welke uit de Postwet voortvloeien.

Met betrekking tot het vervoer bij de verwijdering van afvalstoffen was een specifieke categorie vervoer in het op grond van de WAG geldende uitvoeringsbesluit uitgezonderd van de vergunning- en inschrijvingsplicht door middel van een overgangsbepaling. Het betreft het vervoer bij de verwijdering van het zogenaamde «grijs afval». Gemeenten, welke voor 1 januari 1986 vervoer hebben verricht bij de verwijdering van afvalstoffen die naar hun aard overeenkomen met het vervoer bij de verwijdering van huishoudelijke afvalstoffen en die afkomstig zijn uit niet-particuliere huishoudens, waren gerechtigd dit vervoer tot 1 januari 1992 te verrichten zonder een daartoe strekkende vergunning of inschrijving. Thans is deze uitzondering geregeld in artikel 109. Ingevolge mijn aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal gedane toezegging is de overgangstermijn verlengd tot 1 september 1992.

Ten aanzien van de soorten vervoer, genoemd in onderdeel d, is de uitzonderingsregeling ten opzichte van het op grond van de WAG geldende uitvoeringsbesluit op een onderdeel «het vervoer van spoel- en sproeiwater» aangescherpt. Voorts is de uitzondering voor het vervoer van voor destructie bestemde dode dieren nader geregeld in overeenstemming met de Destructiewet.

De uitzonderingen, genoemd in artikel 4, betreffen de op grond van artikel 2, tweede lid, van Richtlijn 74/561(EEG) na raadpleging van de Europese Commissie te verlenen vrijstellingen.

Ten aanzien van de onderdelen a tot en met d van het eerste lid, die aan een bepaalde categorie van vervoer gebonden zijn, is de uitzonde-

ringsregeling ongewijzigd gebleven ten opzichte van het onder de WAG geldende uitvoeringsbesluit.

Onderdeel a heeft betrekking op het specifiek omschreven vervoer dat een landbouwer zelf heeft te verrichten, danwel soortgelijk vervoer dat ten behoeve van een landbouwer door een andere landbouwer (de zogenaamde boerenburenhulp) of door een loonlandbewerkingsbedrijf wordt verricht. Bij dit soortgelijke vervoer ten behoeve van een landbouwer geldt niet alleen als maatstaf voor de uitzondering het in te zetten soort vervoermaterieel, zoals dat voor de landbouwer zelf geldt. Daarnaast geldt ook de beperkende voorwaarde dat er uitsluitend vervoer mag plaatsvinden rechtstreeks ten behoeve van een landbouwbedrijf, met dien verstande dat dit vervoer onmiddellijk voorafgaat aan of volgt op, alsmede in direct verband staat met de uitvoering van landbouwwerkzaamheden.

Onderdeel b heeft betrekking op het huis aan huisvervoer van goederen (als voorbeeld valt hier te noemen het uitventen van levensmiddelen met behulp van een handwagen met motorvermogen als genoemd in artikel 83 van het Wegenverkeersreglement; het hier bedoelde voertuig wordt ook wel aangeduid met de term «ijzeren hond»).

De onderdelen c en d waren naast enige andere categorieën vervoer ooit in het op de WAG gebaseerde Uitvoeringsbesluit Autovervoer Goederen opgenomen als categorieën vervoer waarvoor men in het bezit diende te zijn van een zogenaamde beperkte vergunning. Deze beperkte vergunningen gaven als voordeel dat niet aan toelatingseisen voor de toegang tot het beroep van transportondernemer behoefde te worden voldaan. In verband met enerzijds de ontwikkeling tot professioneel beroepsvervoer van een bepaald deel van de betreffende vervoerondernemingen die met een zo eenvoudig te verkrijgen vergunning opereerden en anderzijds het voornemen om in het kader van het toekomstig wegvervoerbeleid uit een oogpunt van deregulering niet langer een onderscheid te maken tussen beperkte en «volledige» vergunningen, zijn de niet onder het professionele beroepsgoederenvervoer of het eigen vervoer te rangschikken categorieën in het op grond van de (laatstelijk op 1 mei 1988 gewijzigde) WAG geldende uitvoeringsbesluit uitgezonderd van de vergunning- en inschrijvingsplicht.

Ten aanzien van het soort vervoer genoemd in onderdeel d is de uitzonderingsregeling ten opzichte van het op grond van de WAG geldende uitvoeringsbesluit in redactioneel opzicht aangepast.

Onderdeel e sluit onder andere aan op het in het op grond van de WAG geldende uitvoeringsbesluit uitgezonderde spoedeisende vervoer van binnen Nederland gestrande voertuigen. Nieuw in dit onderdeel is het soortgelijke spoedeisende vervoer naar Nederland toe. Het gaat hier om de zogenaamde repatriëring van in het buitenland gestrande voertuigen met behulp van speciaal daarvoor ingericht vervoermaterieel, waarbij het laadvermogen evenals bij het betreffende binnenlandse vervoer aan een maximum is gebonden.

Onderdeel a van het tweede lid heeft betrekking op het specifieke vervoer van gebruiksklare, in verband met kwaliteitsverlies direct te verwerken, betonmortelspecie met behulp van daartoe speciaal ingerichte vrachtauto's (betonmixers), van betonmortelfabrieken naar in aanbouw zijnde bouwobjecten. Het eigentypische van dit soort vervoer is dat, met name in verband met het kwaliteitsbehoud, het betreffende vervoer zo veel mogelijk over een korte afstand plaatsvindt. Dit is mogelijk vanwege een hechte samenwerking tussen de betonmortelfabrikanten, die veelal zijn ingeschreven voor het verrichten van eigen vervoer. Deze fabrikanten maken, naast de diensten van hun collegafabrikanten, verder een volledig gebruik van betonmixers, die door beroepsgoederenvervoerders worden geëxploiteerd. In feite gaat het hier om de

continuering van een bestaande situatie. In de WAG was ingevolge artikel 50 de mogelijkheid aanwezig de betonmortelfabrikanten een tijdelijke vergunning te verlenen voor bedoeld vervoer. Hiervan is het nodige gebruik gemaakt. In de Wgw echter komt de tijdelijke vergunning niet meer voor. Reden, waarom voor deze uitzonderingsbepaling is gekozen.

Onderdeel b van het tweede lid heeft betrekking op vrijgesteld vervoer dat is toegespitst op individuele ondernemers. In het op grond van de WAG geldende uitvoeringsbesluit was een uitzondering als hier bedoeld nog niet geregeld.

De categorieën, genoemd in artikel 5, zijn niet in een der artikelen 2 tot en met 4 onder te brengen. Het gaat hier om vervoer, dat ook was uitgezonderd van de vergunning- en inschrijvingsplicht ingevolge het op grond van de WAG geldende uitvoeringsbesluit. Dit vervoer heeft betrekking op twee uit het op grond van de WAG geldende uitvoeringsbesluit voortkomende uitzonderingsbepalingen. Inhoudelijk is het artikel dusdanig aangepast dat recht wordt gedaan aan de werkingsfeer van de Wgw. Deze ziet immers alleen op het vervoer van goederen met vrachtauto's. Reden waarom het hier gaat om vervoer van goederen, zijnde bagage behorende bij passagiers van autobus of taxi, voor zover deze in een eventuele aanhangwagen worden vervoerd.

De categorie, genoemd in artikel 6, is vervoer dat ook was uitgezonderd van de vergunningplicht voor grensoverschrijdend beroepsvervoer ingevolge de op grond van het Uag 1988 geldende «Regeling grensoverschrijdend beroepsgoederenvervoer binnen het Benelux-gebied». Thans is deze uitzondering gebaseerd op artikel 5, vierde lid, van de wet, waarbij de uitzondering blijft gebaseerd op de beschikking van het Comité van ministers van de Benelux Economische Unie inzake de afschaffing van de kwantitatieve beperkingen op het goederenvervoer over de weg tussen de grondgebieden der Hoge Verdragsluitende partijen van 21 mei 1962.

Een aantal uitzonderingen uit het onder de WAG geldende uitvoeringsbesluit is niet opnieuw opgenomen.

Een uitzondering voor vervoer van goederen, niet zijnde eigen vervoer en dat niet tegen vergoeding geschiedt, is weggelaten vanwege het feit dat zulks niet past binnen het vergunning- of inschrijvingsvereiste. Terwijl het goederenvervoer met vrachtauto's ingevolge de WAG in principe vergunning- of inschrijvingsplichtig was, is het vergunning- c.q. inschrijvingsvereiste ingevolge de Wgw uitsluitend van toepassing op het als zodanig gedefinieerde beroepsvervoer en eigen vervoer. Als voorbeelden van vervoer van goederen, niet zijnde eigen vervoer en dat niet tegen vergoeding geschiedt, zijn te noemen: het vervoer van paarden voor de ruitersport; het vervoer van postduiven door verenigingen van postduivenhouders; het vervoer van inboedels door personen die hun eigen verhuizing regelen met gebruikmaking van gehuurde vrachtauto's of anderszins.

Een uitzondering voor vervoer van nieuwsbladen en periodieken met een bus is niet opgenomen omdat deze vorm van vervoer nagenoeg niet meer voorkomt.

Ook de uitzondering voor vervoer van goederen met vrachtauto's in de uitvoering van optochten is niet meer opgenomen, omdat dit een vorm van vervoer is die, getuige ook de vergunningverlening door een ander bevoegd gezag, in feite geen enkel raakvlak heeft met de wet.

De uitzondering voor vervoer van goederen met een vrachtauto voorzien van een kenteken met een enkele lettergroep FH, HA of HF, die ten behoeve van de verkoop voor demonstratie wordt ingezet, is weggelaten vanwege het feit dat onder deze wet een vergunninghouder of een ingeschrevene voor eigen vervoer vrij eenvoudig een van zijn vergunningbewijzen voor beroepsvervoer respectievelijk een van zijn inschrijvingsbewijzen voor eigen vervoer kan gebruiken. De uitzondering voor vervoer

van goederen, bestemd voor eerste hulpverlening bij rampen, en de uitzondering voor het vervoer van goederen, niet zijnde eigen vervoer of beroepsgoederenvervoer, dat geschiedt in het kader van internationale humanitaire hulpverlening, zijn niet opgenomen vanwege de hiervoor al genoemde reden dat bepaalde categorieën vervoer die noch beroeps- noch eigen vervoer zijn niet binnen de systematiek van de wet passen. Dit betekent dat het bedoelde vervoer zonder vergunning of inschrijving kan plaatsvinden.

De uitzondering voor eigen vervoer door een vergunninghouder beroepsgoederenvervoer is niet meer opgenomen, omdat dit thans geregeld is in artikel 15, tweede lid van de wet. De uitzonderingsbepalingen voor vervoer in Nederland met vrachtauto's met een buitenlands kenteken zullen thans gebaseerd worden op artikel 102.

HOOFDSTUK II. BEROEPSVERVOER

§ 1. *Aan de NIWO opgedragen werkzaamheden ingevolge artikel 31, onderdeel g van de wet*

Artikel 7

Voor het uitvoeren van haar publiekrechtelijke taken zoals het verlenen van vergunningen en het opleggen van maatregelen in het kader van een EG crisismechanisme (Verordening (EEG) nr. 3916/90) dient de NIWO te beschikken over gegevens met betrekking tot de vervoerprestaties van vervoerondernemers en andere gegevens. Bij dit laatste wordt gedacht aan gegevens, die op grond van de definitieve EG-marktordening en het EG-marktobservatiesysteem benodigd zullen zijn.

Artikel 7, eerste lid, onderdeel c, ziet op twee verschillende situaties, te weten: de situatie waarbij er al een verdrag bestaat en de situatie dat een nieuw verdrag wordt afgesloten. Deelname aan de onderhandelingen over de hoogte van vergunningcontingenten en aanverwante aangelegenheden is onontbeerlijk in verband met de vergunningverlenende taak van de NIWO. Hiermee wordt een bestaande praktijk gecontinueerd.

Ingevolge het tweede lid wordt de NIWO in ieder geval belast met taken in het kader van het hiervoor bedoelde systeem van crisisbeheersing in de EG. Het systeem houdt in dat in een periode van «crisis» maatregelen kunnen worden getroffen om een eind te maken aan de ontstane – ongewenste – situatie. Het gaat daarbij om de markt voor het internationale beroepsgoederenvervoer over de weg dat tussen Lid-Staten op het grondgebied van de Gemeenschap wordt verricht. Onder «crisis» wordt hier de situatie verstaan, dat zich zodanige voor deze markt specifieke problemen voordoen dat zich een ernstig en mogelijk aanhoudend overaanbod tegenover de vraag voordoet, met als gevolg dat het financiële evenwicht en het voortbestaan van een aantal ondernemingen voor beroepsgoederenvervoer over de weg ernstig worden bedreigd, tenzij de vooruitzichten op korte en middellange termijn voor de betrokken markt op een aanzienlijke en duurzame verbetering wijzen. De door de Europese Commissie te treffen maatregelen vinden plaats, na raadpleging van de Lid-Staten, voor de duur van maximaal 12 maanden (6 maanden en een eenmalige verlengingsmogelijkheid van ten hoogste 6 maanden). Bij de te treffen maatregelen stelt de Europese Commissie zich voor in eerste instantie de toegang tot de markt te bevriezen. Bij haar activiteiten in dezen wordt de Europese Commissie bijgestaan door een Raadgevend Comité dat is samengesteld uit vertegenwoordigers van de Lid-Staten en dat wordt voorgezeten door een vertegenwoordiger van de Europese Commissie.

Artikelen 8 tot en met 12

De onderhavige artikelen betreffen een aantal procedurele voorschriften in het kader van de aanvraag voor een vergunning tot het verrichten van binnenlands beroepsvervoer die niet wezenlijk verschillen van de in het kader van de WAG gestelde voorschriften. De vergunningverlening wordt geattribueerd aan een zelfstandig bestuursorgaan met dien verstande dat de in de WAG vermelde vergunningverlenende organen (namelijk de Commissie Vergunningen Wegvervoer alsmede de Commissie Grensoverschrijdend Beroepsgoederenvervoer van de Stichting Nederlandsche Internationale Wegvervoerorganisatie) zijn samengevoegd in de Stichting Nationale en Internationale Wegvervoerorganisatie (NIWO). De vergunning voor het binnenlands beroepsvervoer alsmede de vergunning voor het grensoverschrijdend beroepsvervoer worden verleend door deze «nieuwe» NIWO.

Met artikel 10, eerste lid, wordt geregeld, dat slechts één vergunningbewijs benodigd is in geval er sprake is van een combinatie van een vrachtauto en een aanhangwagen. Voor een samenstel van een trekker en een oplegger is ook maar één vergunningbewijs nodig.

Artikel 13

Met dit artikel wordt beoogd te voorkomen dat er gebruik wordt gemaakt van vergunningbewijzen die hun geldigheid hebben verloren doordat de onderliggende vergunning niet meer geldig is.

Artikel 14

Dit artikel is bedoeld om het de toezichthoudende ambtenaren mogelijk te maken hun taak naar behoren uit te oefenen.

§ 3. *Vergunningverlening voor grensoverschrijdend beroepsvervoer door in Nederland gevestigde ondernemers*

Artikelen 15 en 16

Deze artikelen komen overeen met de inhoud van de artikelen 8 tot en met 13 inzake vergunningverlening voor binnenlands beroepsvervoer. Zoals vermeld in de toelichting op de artikelen 8 tot en met 12 wordt de vergunningverlening geattribueerd aan de «nieuwe» NIWO.

Artikel 17

Zie de toelichting op artikel 14.

§ 4. *Eisen van betrouwbaarheid, kredietwaardigheid en vakbekwaamheid*

Artikelen 18 tot en met 22

Deze artikelen vormen de neerslag van de gewijzigde Richtlijn 74/561(EEG). Deze Richtlijn stelt drie voorwaarden vast met betrekking tot het beroep van vervoerondernemer, te weten betrouwbaarheid, financiële draagkracht (kredietwaardigheid) en vakbekwaamheid. Ter voldoening aan de voorwaarde van betrouwbaarheid dient een verklaring omtrent het gedrag overgelegd te worden die overeenkomstig de bepalingen van de Wet op de justitiële documentatie en op de verklaringen omtrent het gedrag wordt afgegeven.

Onder kredietwaardigheid wordt verstaan het beschikken over de financiële middelen die nodig zijn voor een correcte aanvang en een goed beheer van de onderneming. Daartoe stelt het vergunningverlenend orgaan (NIWO) een eenmalig onderzoek in op de voet van het daaromtrent bepaalde in artikel 3, derde lid, van Richtlijn 74/561(EEG). De in de WAG gevolgde procedure dat de Kamer van Koophandel een onderzoek instelt is niet overgenomen. De kosten voor een dergelijk onderzoek zijn dan ook inbegrepen bij de kosten voor de behandeling van een aanvraag van een vergunning.

Waar het gaat om het voldoen aan de eis van vakbekwaamheid is de Stichting Bureau Examens voor het beroepsgoederenvervoer aangezien als de instantie die de examens afneemt voor het rechtsgeldige Nederlandse vakdiploma voor het binnenlands respectievelijk grensoverschrijdend beroepsvervoer. Met de bovengenoemde gewijzigde Richtlijn is een aantal onderwerpen aan het reeds bestaande verplichte vakkenpakket toegevoegd. Een onderdeel daarvan, «de grondbeginselen van de milieubescherming die betrekking hebben op het gebruik en het onderhoud van de voertuigen» ontbreekt in het huidige exameneisenpakket. De voornoemde Stichting draagt er zorg voor dat het betreffende onderdeel aan het exameneisenpakket wordt toegevoegd. Met de artikelen 21 en 22 wordt beoogd duidelijk aan te geven dat zowel de vakbekwaamheid voor binnenlands beroepsvervoer als de vakbekwaamheid voor grensoverschrijdend beroepsvervoer moet worden ingebracht door een en dezelfde persoon die de vervoerswerkzaamheden van de onderneming permanent en daadwerkelijk leidt.

§ 5. *Verklaring van dienstbetrekking*

Artikelen 23 tot en met 25

Ter uitvoering van artikel 14, tweede lid, van de wet, worden in de artikelen 23 tot en met 25 in aansluiting op de tot nu toe gevolgde praktijk een aantal voorschriften gegeven inzake de te volgen procedure bij indiensttreding c.q. beëindiging van de dienstbetrekking van een bestuurder van een vrachtauto.

Artikel 26

Ter uitvoering van artikel 14, vierde lid, van de wet worden in artikel 26 de gevallen genoemd waarin het vereiste van dienstbetrekking niet van toepassing is. Dit systeem is gelijk aan de regeling onder het WAG-regime.

Artikel 27

Zie de toelichting op artikel 14.

§ 6. *Toestemming tot tijdelijke of blijvende voortzetting van de exploitatie van de onderneming*

Artikelen 28 en 29

Ter uitvoering van artikel 13 van de wet worden in deze artikelen binnen het kader van mogelijkheden, die Richtlijn 74/561(EEG) biedt, regels gegeven inzake de mogelijkheid het bedrijf tijdelijk dan wel definitief voort te zetten.

Artikel 28 regelt de tijdelijke voortzetting van het bedrijf ingeval niet meer voldaan wordt aan de eisen van betrouwbaarheid en vakbekwaamheid. Belanghebbenden wordt de mogelijkheid geboden een

aanvraag in te dienen de onderneming tijdelijk voort te zetten teneinde er voor zorg te dragen dat wederom aan de eisen van vakbekwaamheid en betrouwbaarheid wordt voldaan. Wie onder belanghebbenden wordt verstaan wordt per aanvraag bekeken, in de meeste gevallen zijn dat de erven van de vergunninghouder danwel de overblijvende vennoot in het geval het betreft een vennootschap onder firma.

Ingevolge het tweede lid van artikel 28 kan de in het eerste lid vermelde periode van een jaar in naar behoren gemotiveerde speciale gevallen met maximaal zes maanden worden verlengd. Hierbij kan worden gedacht aan het geval dat iemand bezig is met studie ten behoeve van het vakdiploma beroepsvervoer maar niet binnen de in het eerste lid gestelde periode aan het examen kan deelnemen. De in het eerste lid van artikel 28 vermelde periode van een jaar wordt gerekend vanaf de dag van overlijden van de persoon die voldeed aan de eisen van vakbekwaamheid en betrouwbaarheid, danwel in het geval het betreft lichamelijke onbekwaamheid de dag van keuring door een onafhankelijk arts.

Artikel 29 regelt de blijvende voortzetting van het bedrijf – onder vermelding van drie criteria (niet voldoen aan de in artikel 8, eerste lid, onderdeel c, van de wet, bedoelde eis van vakbekwaamheid – beschikken over tien jaren ervaring in de leiding van een met vergunning uitgeoefende vervoeronderneming, waarvan ten minste drie jaren in het dagelijks beheer van de voort te zetten onderneming – leeftijd van ten minste veertig jaren) – ingeval niet meer wordt voldaan aan de eis van vakbekwaamheid.

De drie criteria zijn ontleend aan door het Ministerie van Verkeer en Waterstaat onder het WAG-regime gehanteerd beleid teneinde dergelijke gevallen te beoordelen. Dit beleid is gesanctioneerd door de Kroon, de Raad van State en het College van Beroep voor het bedrijfsleven (sinds de wijziging van de WAG in werking getreden in februari 1987).

De definitieve toestemming tot voortzetting van de onderneming wordt verleend aan een persoon die in het desbetreffende bedrijf werkzaam is en moet blijven. Immers, zodra de persoon waaraan de toestemming is verleend het betreffende bedrijf verlaat vervalt de toestemming en valt hij onder de regeling van artikel 8, eerste lid, onderdeel c, van de wet.

Wat betreft de procedure in het geval er sprake is van lichamelijke onbekwaamheid is van belang dat er een verklaring wordt overgelegd van een onafhankelijk arts (niet zijnde de behandelend arts).

Artikelen 30 tot en met 33

Deze artikelen zijn gelijklopend aan de artikelen 9 tot en met 13 inzake de verlening van vergunningbewijzen voor binnenlands beroepsvervoer.

Artikel 34

Met dit artikel wordt uitvoering gegeven aan het bepaalde in artikel 3, tweede lid (laatste 2 gedachtenstreepjes) van Richtlijn 89/438(EEG) tot wijziging van Richtlijn 74/561(EEG).

De eerste twee leden bevatten een opsomming van voorschriften, die bij overtreding kunnen leiden tot het niet meer voldoen aan de eis van betrouwbaarheid. De overtredingen, die worden genoemd hebben betrekking op: de naleving van de diensttijd, rijtijd, rusttijd, en ononderbroken rijtijd volgens de Rijtijdenwet, alsmede overbelading, technische keuring van het voertuig en de CAO. Voor de volledigheid zij opgemerkt dat overtreding van de beladingsvoorschriften en het APK-vereiste ingevolge de Wegenverkeerswet zelfstandig in de Wgw strafbaar is gesteld (art. 31).

Met de formulering van het eerste lid van artikel 34 (artikel 51, tweede lid, Wetboek van Strafrecht) wordt beoogd te voorkomen dat in het geval dat de straf uitgesproken is tegen een rechtspersoon, degenen die feitelijk leiding geven aan het beroepsvervoer gevrijwaard zouden blijven van punten.

Ingevolge het vierde lid wordt bij ministeriële regeling vastgelegd bij welke (onherroepelijke) veroordelingen en bij welke cumulatie daarvan niet langer meer wordt voldaan aan de eis van betrouwbaarheid. Dit stelsel wordt uitgewerkt in een zogenaamd puntenstelsel. De eerdergenoemde overtredingen kunnen leiden tot een veroordeling. Een of meerdere onherroepelijke veroordelingen tot straf kunnen leiden tot een punt. Het toekennen van een punt is afhankelijk van de aard van de overtredingen die aan de veroordeling ten grondslag liggen. Tevens wordt het aantal punten vastgesteld dat in een aaneengesloten periode van drie jaar niet mag worden overschreden.

Overschrijding van de limiet betekent dat niet meer wordt voldaan aan de eis van betrouwbaarheid.

Uitgangspunt voor het puntenstelsel is, dat uitsluitend de notoire overtredders worden getroffen.

Hierbij dient te worden opgemerkt, dat een puntenstelsel niet voldoende is om deze doelstelling te bereiken. Een daarop toegesneden beleid van controle, opsporing en vervolging door het Openbaar Ministerie is daarbij onmisbaar.

De in het eerste lid genoemde periode van drie jaar vangt aan op het tijdstip van de toekenning van het eerste punt (= datum van veroordeling). Een veroordeling kan slechts betrekking hebben op overtredingen die plaatsvinden na de inwerkingtreding van de wet, dit ter voorkoming van ongewenste terugwerkende kracht van de wet. Een punt vervalt na drie jaar. De 3-jaarlijkse periode begint dan op de datum van toekenning van een tweede punt, enz., enz. Er is voor gekozen het puntenstelsel uit te werken in een ministeriële regeling omwille van het experimentele karakter van deze materie. Immers, het is voor de eerste maal dat uitvoering wordt gegeven aan de dynamische eis van betrouwbaarheid. De onderhavige regeling zal na verloop van tijd in overleg met de bedrijfstak worden geëvalueerd, zodat een eventuele bijstelling adequaat kan worden gerealiseerd. Gelet op het feit dat de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid eerste ondertekenaar is van de Rijtdenwet en bij uitstek competent op het gebied van de CAO, zal de bovengenoemde ministeriële regeling in overeenstemming met hem worden vastgesteld.

Artikel 37

Op grond van dit artikel dient de NIWO de vergunninghouder, wanneer een of meer punten zijn toegekend, hiervan tenminste een keer op de hoogte te stellen, zodat de ondernemer niet plotseling overvallen wordt door intrekking van zijn vergunning.

HOOFDSTUK III. EIGEN VERVOER

§ 1. Inschrijving

Artikelen 39 en 40

Ter uitvoering van artikel 19 van de wet worden in artikel 39 in aansluiting op de tot nu toe gevolgde praktijk een aantal criteria vastgelegd op grond waarvan door de SIEV beoordeeld kan worden of een onderneming in aanmerking komt voor een inschrijving voor eigen vervoer.

Uitgangspunt hierbij is de handhaving van het onderscheid tussen het eigen vervoer en het beroepsvervoer. Voorkomen dient te worden dat vormen van beroepsvervoer ten onrechte als eigen vervoer aangemerkt worden en daardoor een element van oneerlijke concurrentie in de bedrijfstak goederenvervoer zouden introduceren. Om in aanmerking te komen voor een inschrijving voor eigen vervoer dient de aanvrager aannemelijk te maken dat beoogd wordt uitsluitend vervoer te verrichten ten behoeve van de eigen onderneming.

Het is derhalve een vereiste dat er een rechtstreeks verband bestaat tussen het verrichten van vervoer en de overige bedrijfsactiviteiten van de onderneming. Een tweede vereiste is, dat het vervoer in het geheel van de bedrijfsactiviteiten – in tegenstelling tot het beroepsgoederenvervoer – geen hoofdactiviteit maar een afgeleide activiteit is. Door de SIEV wordt terzake een onderzoek ingesteld.

Het eerste lid van artikel 39 betreft de reguliere inschrijving, terwijl het tweede lid van artikel 39 de wettelijke sanctionering van het begrip concern-inschrijving bevat. Sinds een aantal jaren is het in bijzondere gevallen mogelijk een inschrijving voor eigen vervoer te verkrijgen voor een economisch samenwerkingsverband bestaande uit meerdere zelfstandige rechtspersonen. Mede naar aanleiding van enkele rechterlijke uitspraken is de interpretatie van het begrip onderneming of bedrijf in zoverre bijgesteld, dat niet langer de juridische status van een onderneming richtinggevend is voor de vraag of er al dan niet in concernverband eigen vervoer wordt verricht. Ingevolge de bovenbedoelde jurisprudentie dient de mate van economische binding tussen de betrokken ondernemingen voor de beantwoording van die vraag veeleer in de beschouwing te worden betrokken. Hiermee werd het uitgangspunt, dat de kleinste juridische eenheid als onderneming aangemerkt diende te worden, verlaten.

Om in aanmerking te komen voor een concern-inschrijving dient, onverminderd het bepaalde in het eerste lid van artikel 39, aannemelijk gemaakt te worden dat de betrokken ondernemingen in bedrijfsorganisatorisch opzicht dermate verweven zijn dat zij in economisch opzicht als één geheel aangemerkt kunnen worden. De nadere precisering van de economische verwevenheid zoals omschreven in het derde tot en met het vijfde lid van artikel 39 is ontleend aan de uitspraak van de Hoge Raad (no. 25068 d.d. 22 februari 1989; Rechtspraak van de week, 21/6/89). De bovenbedoelde verwevenheid dient door de belanghebbende aangetoond te worden. Ingevolge artikel 40 kan dit in ieder geval door overlegging van een beschikking van de Minister van Financiën, waarbij de betrokken ondernemingen voor de afdracht van de vennootschapsbelasting als één fiscale onderneming worden aangemerkt, danwel aan de hand van een verklaring dat de betrokken ondernemingen in de zin van artikel 7, vierde lid, van de Wet op de Omzetbelasting 1968 als één ondernemer worden aangemerkt.

Gelet op het feit dat ondernemingen ingevolge het bovengenoemde artikel 7 van rechtswege als één ondernemer beschouwd kunnen worden, wordt een verklaring daartoe niet van overheidswege verstrekt. De belanghebbende zal zelf schriftelijk zo'n verklaring dienen over te leggen. De SIEV kan hierbij, gelet op artikel 43, vierde lid, overlegging van aanvullende bescheiden verlangen.

Tenslotte zij opgemerkt dat het bij de tenaamstelling van een concern-inschrijving van belang is vast te stellen waar de beslissingen ten aanzien van het vervoer genomen worden, derhalve voor wiens rekening en risico het vervoer plaatsvindt. De onderneming die deze beslissingen neemt zal aangemerkt moeten worden als eigen vervoerder zodat de inschrijving op die naam gesteld zal worden.

Artikel 41

Inschrijvingen voor eigen vervoer hebben een geldigheidsduur van 5 jaar. Op aanvraag kan de geldigheidsduur door de SIEV telkens met eenzelfde termijn worden verlengd. Ten behoeve van een goede gang van zaken dient een verzoek om verlenging uiterlijk acht weken voordat de inschrijving verloopt ingediend te worden. Alvorens op een aanvraag te beslissen zal de SIEV opnieuw toetsen of voldaan is aan het bepaalde in artikel 39. Ingevolge artikel 17, tweede lid, van de wet, is indien binnen acht weken na het in behandeling nemen van de aanvraag niet is beslist, de aanvraag, mits tijdig ingediend, toegewezen.

Bij verlenging van de inschrijving verliezen de op de oorspronkelijke inschrijving gebaseerde inschrijvingsbewijzen hun geldigheid. De belanghebbende dient een door hem te bepalen aantal nieuwe inschrijvingsbewijzen aan te vragen.

Artikel 42

Indien er een verandering optreedt in de aard of de rechtsvorm van de onderneming of het bedrijf kan de belanghebbende een aanvraag doen tot wijziging van de inschrijving. Ook in dat geval zal de SIEV opnieuw toetsen of voldaan is aan het bepaalde in artikel 39.

§ 2. Inschrijvingsbewijzen

Artikel 45

Met artikel 45, eerste lid, wordt geregeld, dat slechts één inschrijvingsbewijs benodigd is in geval er sprake is van een combinatie van vrachtauto en aanhangwagen. Voor een samenstel van een trekker en een oplegger is ook maar één inschrijvingsbewijs nodig.

Artikel 47

Zie de toelichting op artikel 14.

Artikel 48

Bij het vervallen van rechtswege van een inschrijving en bij doorhaling van een inschrijving dienen ter voorkoming van misbruik de op grond van de betreffende inschrijving afgegeven inschrijvingsbewijzen binnen een week ingeleverd te worden bij de SIEV.

§ 3. Grensoverschrijdend eigen vervoer door een in Nederland gevestigde onderneming

Artikelen 49 tot en met 54

Ingevolge de Eerste Richtlijn van de Raad van de Europese Gemeenschappen inzake de vaststelling van gemeenschappelijke regels voor bepaalde soorten goederenvervoer over de weg tussen de Lid-Staten (Pb. 6 augustus 1962) is grensoverschrijdend eigen vervoer, zoals omschreven in punt 11 van bijlage I van die Richtlijn, tussen de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen geheel geliberaliseerd en derhalve van iedere machtigingsplicht ontheven. In feite zijn nagenoeg uitsluitend voor Oost-Europese landen nog machtigingen vereist, waardoor het aantal door de SIEV uit te geven machtigingen beperkt is. Overigens zij opgemerkt dat in de Wgw een ruimere definitie van eigen vervoer gehanteerd wordt dan in de Eerste Richtlijn. Dergelijk vervoer wordt dus evenmin onderworpen aan een machtigingsvereiste.

In de artikelen 49 tot en met 54 wordt de procedure rond de verlening en de intrekking van een machtiging vastgelegd. De in het tweede lid van artikel 54 opgenomen bepaling heeft betrekking op respectievelijk de vermelding van het type vervoer, namelijk vervoer naar of van Nederland (bilateraal vervoer), doorvoer door een ander land dan Nederland (transito vervoer) of vervoer tussen een ander land dan Nederland en een derde land (derde-landenvervoer), en op de voorwaarden, die aangeven of het gaat om een ritmachtiging (geldig voor één rit heen en terug) of een termijnmachtiging (geldig voor meerdere ritten gedurende een bepaalde periode).

Artikel 55

Zie de toelichting op artikel 14.

§ 4. *Grensoverschrijdend eigen vervoer door een niet in Nederland gevestigde ondernemer, voor zover verricht op Nederlands grondgebied*

Artikelen 56 tot en met 58

In deze artikelen wordt de procedure rond de verlening en de intrekking van een machtiging ten behoeve van een in het buitenland gevestigde ondernemer vastgelegd.

Artikel 59

Zie de toelichting op artikel 14.

§ 5. *Doorhaling inschrijving*

Artikelen 60 tot en met 62

Met het oog op een zo volledig mogelijk gelijke behandeling van eigen en beroepsvervoerders, wordt een inschrijving doorgehaald wanneer de houder van een inschrijving binnen een aaneengesloten periode van drie jaar drie maal veroordeeld is wegens overtreding van artikel 5, eerste of derde lid van de wet (verkapt beroepsvervoer) of artikel 21 van de wet (eigen vervoer van goederen die niet overeenstemmen met de aard van de onderneming of het bedrijf). Met artikel 61 wordt gewaarborgd dat een houder van een inschrijving gewaarschuwd wordt wanneer hij in de gevarenzone geraakt.

HOOFDSTUK IV. AANVULLENDE DOCUMENTEN GRENSOVERSCHRIJDEND BEROEPSVERVOER DOOR IN NEDERLAND GEVESTIGDE ONDERNEMERS

§ 1. *Algemene bepalingen*

In hoofdstuk IV van het Bgw worden overeenkomstig het bepaalde in artikel 26 van de wet met betrekking tot het grensoverschrijdend vervoer verricht door in Nederland gevestigde ondernemers een aantal voorschriften vastgesteld omtrent de daarvoor in principe benodigde aanvullende documenten. Het betreft hier documenten, die benodigd zijn, naast de zogenaamde vergunning grensoverschrijdend vervoer als bedoeld in artikel 5, derde lid van de wet. Voor alle duidelijkheid zij opgemerkt dat ingevolge het vierde lid van artikel 5 van de wet bepaalde soorten van beroepsvervoer vrijgesteld kunnen worden van de vergun-

ningplicht. Voor deze uitzonderingen zij verwezen naar de artikelen 2 tot en met 6 van hoofdstuk I, paragraaf 2 van het Bgw.

Artikelen 63 en 64

Op grond van artikel 63 dient een in Nederland gevestigde ondernemer die grensoverschrijdend vervoer verricht in principe in het bezit te zijn van een aanvullend document. Dit kan betreffen: een communautaire of een C.E.M.T-vergunning, een of meerdere machtigingen op grond van overeenkomsten met andere Staten, danwel een combinatie van deze documenten. De Minister van Verkeer en Waterstaat kan echter ingevolge artikel 64, ter uitvoering van overeenkomsten met andere Staten of met volkenrechtelijke organisaties, bepalen dat het bepaalde in artikel 26 van de wet niet van toepassing is. Dat betekent dat het grensoverschrijdend vervoer vrij is van aanvullende documenten. Hierbij valt te denken aan grensoverschrijdend vervoer in de Benelux, het Verenigd Koninkrijk, Denemarken, Noorwegen, Ierland, Israël en Cyprus.

§ 2. Communautaire vergunningen

Artikel 65 tot en met 69

Deze artikelen bevatten een aantal voorschriften omtrent de aanvraag, de afgifte van en de te betalen vergoedingen voor een communautaire vergunning. De procedure is gelijk aan die welke in het Uag 1988 was omschreven. Een communautaire vergunning machtigt de houder tot het verrichten van goederenvervoer over de weg voor rekening van derden, over alle verbindingen met de Lid-Staten, met uitsluiting van alle binnenlandse verkeer op het grondgebied van een Lid-Staat (cabotage) en tot het verplaatsen van zijn lege voertuigen over het gehele grondgebied van de Gemeenschap en is geldig voor een kalenderjaar. Naast de vergunningen voor een kalenderjaar worden in bepaalde mate vergunningen van korte duur verstrekt, die 30 dagen geldig zijn.

Artikel 70

Dit artikel was eveneens opgenomen in het op grond van de WAG geldende uitvoeringsbesluit en betreft de op grond van Verordening (EEG) nr. 3164/76 verplicht bij te houden zogenaamde verslagboekjes waarin ritten internationaal vervoer worden vermeld.

Artikel 71

Zie de toelichting op artikel 14.

Artikel 72

Dit artikel regelt, eveneens conform het op grond van de WAG geldende uitvoeringsbesluit, de verplichte verzending en kennisgeving aan de Minister van gegevens terzake internationaal vervoer.

Artikel 73

Dit artikel betreft de omstandigheden waaronder een communautaire vergunning door de NIWO kan worden ingetrokken. Ook in dit geval is de reeds bestaande regeling uit het op grond van de WAG geldende uitvoeringsbesluit overgenomen.

De intrekking grond bedoeld in onderdeel c houdt verband met de schaarste aan vergunningen (contingentering). Als gevolg van het

opheffen van de kwantitatieve beperkingen met ingang van 1 januari 1993, zal deze bepaling alsdan niet meer worden toegepast.

Artikel 74

In verband met de beperkte geldigheidsduur van een communautaire vergunning (in principe 1 jaar) heeft intrekking van de vergunning slechts zin als deze zo spoedig mogelijk kan worden geëffectueerd. Uitstel ingeval van beroep is onwenselijk. Betrokkene kan evenwel bij het instellen van beroep een voorziening vragen aan de Voorzitter van het College van Beroep voor het bedrijfsleven houdende schorsing van de intrekking. (zie ook artikel 42 van de wet).

§ 3. C.E.M.T.-vergunningen

Artikelen 75 tot en met 81

Deze artikelen bevatten een aantal procedurele voorschriften omtrent aanvraag, afgifte, gebruik en intrekking van een C.E.M.T.-vergunning. De voorschriften vormen de uitwerking van een administratief accoord van de C.E.M.T. De voorschriften zijn grotendeels analoog aan die met betrekking tot de communautaire vergunning. Voor de goede orde zij er op gewezen dat communautaire vergunningen en C.E.M.T.-vergunningen ieder een zelfstandig leven leiden en naast elkaar bestaanbaar zijn. Het kan dus voorkomen dat een houder van een communautaire vergunning tevens houder van een C.E.M.T.-vergunning is.

§ 4. Machtigingen op grond van overeenkomsten met andere staten

Artikelen 82 tot en met 86

In deze artikelen worden voorschriften gegeven omtrent de aanvraag, afgifte, vergoeding en intrekking van machtigingen ten behoeve van in Nederland gevestigde ondernemers op grond van overeenkomsten met andere staten. Ook deze voorschriften zijn grotendeels analoog aan die met betrekking tot de communautaire en C.E.M.T.-vergunning.

Artikel 87

Zie de toelichting op artikel 14.

HOOFDSTUK V. CABOTAGEVERVOER

Inleiding

Bij Verordening (EEG) nr. 4059/89 van de Raad van de Europese Gemeenschappen zijn op 21 december 1989 voorwaarden vastgesteld, waaronder niet in een Lid-Staat woonachtige vervoerondernemers aldaar tot het binnenlands goederenvervoer over de weg worden toegelaten. (PbEg. L390). Alhoewel uit de benaming van de Verordening een andere suggestie wordt gewekt, kan cabotagevervoer in de zin van dit besluit uitsluitend worden verricht door vervoerondernemers die in een EG-Lid-Staat zijn gevestigd. Ingevolge deze Verordening wordt toegestaan dat vervoerondernemers die niet in die Lid-Staat woonachtig zijn in die Lid-Staat binnenlands vervoer verrichten, het zogenaamde cabotagevervoer. Het cabotagevervoer wordt verricht in het kader van een communautair cabotagecontingent.

In de Verordening zijn tevens bepalingen opgenomen voor het geval dat het cabotagevervoer de binnenlandse vervoermarkt in een bepaalde geografische zone ernstig verstoort of zich onevenredig zwaar concentreert in een bepaalde Lid-Staat. Indien deze gevallen zich voordoen treedt een crisismechanisme in werking. De uitvoering van dit crisismechanisme is in handen van de Commissie van de Europese Gemeenschappen.

De Verordening heeft een tijdelijk karakter en geldt tot en met 31 december 1992. Vóór die datum zal door de Raad een definitieve regeling worden vastgesteld.

Aan een cabotagevergunning is een aantal voorwaarden verbonden. Een van de voorwaarden is dat deze vergunning slechts aan die vervoerondernemers mag worden toegekend die in het bezit zijn van een vergunning voor het verrichten van grensoverschrijdend beroepsvervoer. Een cabotagevergunning mag slechts door één voertuig worden gebruikt. Zij dient, in geval van een samenstel van voertuigen, het trekkend voertuig te vergezellen, waarbij het trekkend voertuig in de Lid-Staat van vestiging van de vervoerondernemer geregistreerd dient te zijn.

Een cabotagevergunning is twee maanden geldig. Echter op verzoek van een Lid-Staat kan deze vergunning omgezet worden in twee vergunningen die elk een maand geldig zijn. Dit om tot een beter gebruik van het beschikbare contingent te komen.

§ 1. *Algemene bepalingen*

Artikel 88

Indien het totaal aantal aangevraagde cabotagevergunningen het Nederlands contingent overschrijdt, dient de uitreiking binnen de grenzen van dit contingent te geschieden naarmate aanvragers naar het oordeel van de NIWO een intensief gebruik van de mogelijkheden van die vergunningen zullen maken. Vervoerders die op basis van een binnenlandse vergunning grensoverschrijdend beroepsvervoer binnen de Benelux verrichten, komen niet in aanmerking voor een cabotagevergunning ten behoeve van vervoer in België en Luxemburg. Dit vanwege het feit dat zij niet voldoen aan het vereiste voor een vergunning voor grensoverschrijdend beroepsvervoer (Artikel 1, Verordening (EEG) nr. 4059/89). De komende Benelux-regeling waarbij algehele cabotage is toegestaan op basis van een binnenlandse vergunning voorziet hierin wel.

Artikel 89

Met het oog op een efficiënte verdeling van de beschikbare cabotagevergunningen zal de NIWO belanghebbenden minimaal vier maal per jaar in de gelegenheid dienen te stellen om aanvragen daartoe in te dienen.

Artikel 90

Doordat cabotagevergunningen kunnen worden ingetrokken (artikel 96) is het mogelijk dat er in de loop van het jaar tussentijds vergunningen beschikbaar komen.

§ 2. *Cabotagevervoer verricht door in Nederland gevestigde ondernemers buiten Nederlands grondgebied*

Artikel 92, derde lid

Het derde lid is opgenomen met name in verband met de cabotagevrijheid in de Benelux. Tevens vormt dit lid de basis voor eventuele cabotagevrijheid op grond van regelingen met andere Staten.

Artikel 98

Ingevolge artikel 5, eerste lid, van de wet mag binnenlands beroepsvervoer met vrachtauto's slechts geschieden krachtens een vergunning. Voor de niet in Nederland gevestigde ondernemer die in Nederland onder gelding van een cabotagevergunning cabotagevervoer verricht, geldt deze verplichting niet.

Het derde lid van artikel 98 is de pendant van artikel 92, derde lid.

Een cabotagevergunning geeft de houder van deze vergunning vrije toegang tot Nederland om alle vormen van beroepsvervoer over de weg te verrichten. De vergunning dient het trekkend voertuig te vergezellen en geldt voor het samenstel van voertuigen, ook wanneer de aanhanger of oplegger niet op naam van de houder van de vergunning is ingeschreven of in een andere Lid-Staat is toegelaten tot het verkeer.

HOOFDSTUK VI. GRENSOVERSCHRIJDEND BEROEPSVERVOER DOOR NIET IN NEDERLAND GEVESTIGDE ONDERNEMERS, VOORZOVER VERRICHT OP NEDERLANDS GRONDGEBIED

Artikelen 99 tot en met 102

In de onderhavige artikelen worden voorschriften gegeven omtrent de aanvraag, afgifte, vergoeding en intrekking van machtigingen ten behoeve van grensoverschrijdend beroepsvervoer door niet in Nederland gevestigde ondernemers.

HOOFDSTUK VII. DIVERSE BEPALINGEN

Artikel 103

Met dit artikel wordt beoogd te voorkomen dat in Nederland overtreding van het machtigingsvereiste wordt begaan, waarna zondig bestraffing moet volgen met alle gevolgen van dien. De bevoegdheid wordt gegeven om ten aanzien van buitenlanders die niet afkomstig zijn uit de EG dezelfde maatregelen te kunnen toepassen als die welke bij hun grenzen ten aanzien van Nederlanders kunnen worden gehanteerd.

Artikelen 104 en 105

De artikelen 104 en 105 bevatten voorschriften met betrekking tot de vrachtbrief.

Ingevolge artikel 29, tweede lid, van de wet kunnen vormen van beroepsvervoer worden aangewezen waarvoor het gebruik van een vrachtbrief niet vereist is. De in het tweede lid van artikel 104, onderdelen a tot en met d, genoemde uitzonderingen bestonden reeds onder het regime van het op grond van de WAG geldende uitvoeringsbesluit. Ingevolge onderdeel e is het gebruik van vrachtbrieven bij postzendingen vereist. Vanwege het feit dat het postvervoer in opdracht van de P.T.T. door derden vergunningplichtig is, is het noodzakelijk de ongewenste consequentie daarvan, het verplicht bezigen van vrachtbrieven bij postzendingen, ongedaan te maken. Onderdeel f geeft een juridische basis om bij ministeriële regeling andere goederen aan te wijzen met betrekking tot welke het gebruik van een vrachtbrief niet vereist is.

Ingevolge artikel 104 zal bij ministeriële regeling vastgesteld worden welke gegevens een vrachtbrief dient te bevatten. De Adviescommissie Goederenvervoer heeft geadviseerd de regeling in het kader van de WAG met betrekking tot de vrachtbrief te continueren. Deze regeling hield in dat het beroepsgoederenvervoer alleen mocht geschieden met gebruikmaking van door de Minister van Verkeer en Waterstaat goedgekeurde vrachtbrieven. Aan de goedkeuring van de vrachtbrieven konden door de Minister voorwaarden worden verbonden met betrekking tot de prijs waarvoor de vrachtbrieven voor de gebruikers beschikbaar zouden worden gesteld. Tevens had de Minister de bevoegdheid tot goedkeuring van de verdeling van de met de verkoop van vrachtbrieven verbonden baten.

Ik heb het advies van de Adviescommissie niet geheel overgenomen. De vrij uitgebreide regeling met betrekking tot het gebruik van vrachtbrieven zoals die in de WAG was opgenomen vond zijn verklaring met name in het feit dat het op grond van artikel 37 WAG niet was toegestaan om in een vrachtauto voor meer dan twee verladingsruimtes tegelijk goederen te vervoeren (het zgn. tweeverladingsartikel) en vanwege de destijds verplicht voorgeschreven maximumtarieven die in rekening gebracht konden worden. De vrachtbrief was hierbij een belangrijk controledocument. Zowel het «tweeverladingsartikel» als de verplicht voorgeschreven tarieven zijn echter al geruime tijd niet meer van kracht.

Naar mijn mening verdraagt een zo vergaande bemoeienis van overheidswege met betrekking tot prijzen en modellen van door het vervoerend bedrijfsleven te bezigen vervoerdocumenten zich voorts niet met het streven naar deregulering. De strekking van het gebruik van deze documenten is immers de regeling van de onderlinge – privaatrechtelijke – aansprakelijkheid van de bij een vervoerovereenkomst betrokken partijen en behoort uit dien hoofde tot de verantwoordelijkheid van het bedrijfsleven. Deze eigen verantwoordelijkheid van het bedrijfsleven komt tot uitdrukking in de Algemene Vervoercondities 1983 (AVC 1983) die gedeponereerd en gepubliceerd zijn door de Stichting Vervoeradres.

In de Stichting Vervoeradres werken onder meer samen Ondernemersorganisatie voor logistiek en transport – EVO –, Koninklijk Nederlands Vervoer – KNV –, de Nationale Organisatie voor het Beroepsgoederenvervoer – NOB-Wegtransport – en de Christelijke Vervoerders Organisatie – Wegvervoer-CVO.

Tevens zijn door de Stichting Vervoeradres bij de arrondissementsrechtbanken te Amsterdam en Rotterdam de Algemene Voorwaarden voor Electronisch Berichtenverkeer gedeponereerd. Belangrijk aspect van de AVC 1983 is dat via de per 31 januari 1991 aan artikel 1 toegevoegde leden 3 en 4, enerzijds de elektronische vrachtbrief wordt aanvaard en anderzijds de Algemene Voorwaarden voor Electronisch Berichtenverkeer worden geïntegreerd in de AVC 1983. Door toevoeging van het nieuwe lid 3 aan de AVC 1983 wordt tevens door de in de Stichting Vervoeradres samenwerkende vertegenwoordigers van het vervoerend en verladend bedrijfsleven de vormvrije vrachtbrief geaccepteerd. Dit is consistent aangezien de elektronische vrachtbrief als geïntegreerd onderdeel van Electronic Data Interchange – EDI – slechts volledig tot zijn recht kan komen bij vormvrijheid. Het naar vorm en inhoud van overheidswege voorschrijven van het model van de vrachtbrief zou het gebruik van EDI dan ook frustreren.

Geheel in lijn met de voorwaarde van vormvrijheid die voor elektronisch berichtenverkeer in het binnenlands beroepsgoederenvervoer noodzakelijk is geeft artikel 105, tweede lid, een voorziening.

Ik acht het derhalve in de huidige tijd voldoende te volstaan met het, behoudens vrijstelling, verplicht voorschrijven van het gebruik van een vrachtbrief met betrekking tot binnenlands beroepsgoederenvervoer.

Artikel 29 van de Wgw bevat overigens geen rechtsbasis voor bevoegdheden terzake van de prijs en de verdeling van de opbrengst van vrachtbrieven. In verband met de door het bedrijfsleven nagestreefde uniformiteit worden bij ministeriële regeling alleen nog vereisten gesteld aan de inhoud van een vrachtbrief. Hierbij is uiteraard aansluiting gezocht bij het daaromtrent geregelde in de Wet Overeenkomst Wegvervoer, die inmiddels is geïncorporeerd in het Nieuw Burgerlijk Wetboek (Boek 8, titel 13). Voor de volledigheid zij nog opgemerkt dat voor het grensoverschrijdend vervoer vanuit en naar Nederland de zgn. CMR-vrachtbrieven gebruikt dienen te worden ingevolge het Verdrag betreffende de overeenkomst tot internationaal vervoer van goederen over de weg van 19 mei 1956 (Trb. 1957, 84; Protocol van 5 juli 1978, Trb. 1980, 155).

De Minister van Verkeer en Waterstaat,
J. R. H. Maij-Weggen